

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

KYRKAN - ETT MÄNNISKOVERK

Predikan av Arne Imsen, sid 6

Vi kommer att få göra erfarenheter som inte smakar gott för det köttsliga jaget. Jag tror att det vi själva har byggt upp med nödvändighet måste slås sönder. För att vi inte ska bli kyrkobyggare måste det slås sönder, och vi får tacka Gud att han är så nådig att han tillåter sådana saker komma över våra liv.

Jesus ska komma tillbaka!

Appell av Tore Björklund, sid 15

Det känns nästan överkligt att covid-19 på några veckor fick min och hela världens människors trygga tillvaro att fullständigt rasa ihop och bli en mardröm.

- *Många har inte råd att hamstra*

Text: Veronica Ureña

Coronaviruset har nu även i Dominikanska republiken börjat ta fart, och man rekommenderar folk att hålla sig hemma. För den som inte kan hamstra mat eller ens köpa mat för dagen slår det hårt. Oerhört många är beroende av gatulivet för sin försörjning – de allra flesta jag känner i Palavé behöver ta sig ut varje dag för att få ihop till dagens mat. Man säljer frukt, grönsaker, kläder m.m. Det finns nu knappt någon att sälja till och på många platser får man inte sälja längre. Man ska hålla sig hemma.

I Palavé är man också väldigt rädd för viruset och för vad en stor spridning kan göra där folk bor så tätt inpå varandra i trånga hus, och där man tillbringar största delen av dagen ute på gatan. Många av de rikare i landet hamstrar mat, något som ingen av våra vänner i Palavé har möjlighet att göra, och vi ber till

Skicka en gåva till matinköp åt familjer i Batey Palavé, Dominikanska republiken.

SWISH 123 155 15 71 Plusgiro 44 10 05-6

(Ange gärna din mejladress för bekräftelse.)

Gud att de ska klara sig den dagen när de står helt utan inkomst och mat.

Vi svenskar som varit där har nu fått resa hem till Sverige. Vi kunde inte längre samla barnen och ungdomarna eftersom sammankomster förbjöds och vi har suttit isolerade i Palavé. Landet stängde sina gränser mot Europa och vi såg först ingen möjlighet att ta oss hem, men efter väldigt

mycket krångel lyckades vi få hjälp av den tyska ambassaden.

Vi är tacksamma för det men våra hjärtan är kvar hos våra vänner i Palavé. Vi är tacksamma för alla som är med och skickar hjälp för att kunna stötta familjer som är i behov av mat och mediciner. Om covid-19 fortsätter enligt sitt mönster väntas en väldigt svår tid för våra vänner. Denna hjälp kommer att betyda mycket!

Den kubanska mamman Ayda är fri från fängelset

Text: Berno Vidén

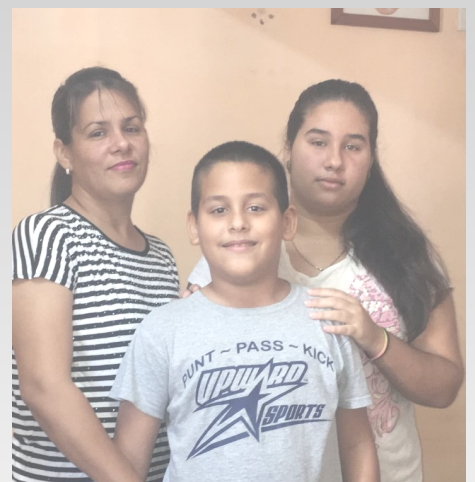
Ayda Expósito, pastorsfru i den kubanska staden Guantanamo, satt fängslad under nästan ett år på grund av att hon och hennes man Ramón Rigal hemundervisade sina barn. Hon släpptes i slutet av mars månad och har återförenats med sina barn. Ramón är dock fortfarande frihetsberövad; dömd till två års fängelse.

Ramón smugglade ut ett nödrop från fängelset som beskriver hur kubanska myndigheter försöker krossa familjen psykologiskt på grund av deras kristna tro och övertygelse. Familjens datorer, hårddiskar och läromedel från den

kristna internationella skolan Hebron konfiskerades av regimen under förevändningen att det var kontrarevolutionärt material. Barnen ska enligt myndigheterna fostras till kommunistiska revolutionärer i Fidel Castros anda.

Fortsätt att bedja för familjen Ramón, Ayda, Ruth och Joel.

Tänk på dem som sitter i fängelse som om ni var deras medfångar, och på dem som blir misshandlade som om det gällde er egen kropp (Heb 13:3).

Ayda tillsammans med barnen Joel och Ruth.

Frimodig evangelist i alla sammanhang

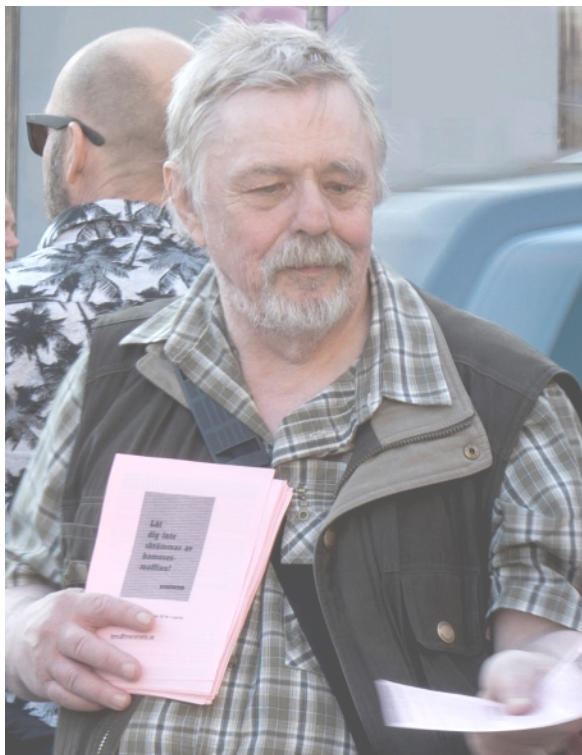
Evangelist Greger Leijonhufvud har fått hembud

Greger mötte evangelium för första gången på Hötorget i Stockholm där en grupp sångare från Maranataförsamlingen sjöng och vittnade om Jesus. Det var sommaren 1976. Några veckor senare tog han emot Jesus som sin frälsare och flyttade samma höst in i en av församlingens storfamiljer.

Greger tog sin tro på allvar och var alltid ivrig att nå ut till människor med evangelium. Under många år bodde han och tjänade Gud i församlingens storfamilj på Humlegården utanför Örebro.

Runepär Lind berättar:

När jag var 15 år bakade jag tillsammans med Greger på församlingens bageri i Örebro. Vi bodde också grannar på Humlegården under en period. Mitt minne av Greger är att han var en mycket ivrig evangelist som gav sig ut i alla sammanhang för att dela ut traktater och cd-skivor med väckelsekristet budskap. Greger var noga med att förbereda sig väl. Ibland kunde han jobba hela nätter igenom med att bränna cd-skivor och laminera

traktater som sedan skulle delas ut.

Med sin moped kunde han åka 10-tals mil för att dela ut traktater och tidningen Midnattsropet.

Trots att han led av diabetes var han angelägen om att nå ut till människor. Bara någon vecka innan han lämnade jordelivet hade vi pratat om att åka ut och

dela tidningar samt åka på möten.

I fråga om iver så var Greger verkligen föredömlig.

Vi samåkte ibland till konferenser och då hade Greger ofta bakat något gott som vi tog med. Det gjorde han trots knappa resurser. Även till Marita och Gregers hem i Vivalla i Örebro kom det ofta besökare. Ofta var det före detta utslagna medvandrare som fann en fristad hos dem. En stor passion Greger hade var att göra egen glass som han bjöd på.

Bertil Fredriksson som också har känt Greger under många år understryker hans iver att evangelisera:

Greger var känd bland människor för sitt vittnesbörd, speciellt i Vivalla. Han har bett till Gud för många människor där. Hans hustru Marita samlar fortfarande den grupp som brukar komma till bönemöten i lägenheten.

Vi lyser frid över Gregers minne och ser fram emot att mötas på uppståndelsens morgon.

En säningsman gick ut för att så ...

Vi lever i tider av förändring, men uppdraget att så ut evangelium består.

Danguole Vaitkeviciene har tillsammans med maken Zenonas byggt fina odlingslådor på ängen intill missionscentret. Danguole vårdar varsamt det spirande livet av plantor mot kyliga nätter, och vi ser tillsammans med henne fram emot en god skörd.

På bilden: Aivaras Kulisauskas, Zenonas och Danguole.

Kristider - segertider

Text: Berno Vidén

Vi lever under en pågående pandemi som har satt hela världens ekonomi ur spel. Det har drabbat oss alla på många olika sätt. Jag vill här påminna något om hur bibeln lyfter fram att kristider är segertider.

När församlingars traditionella verksamhet reduceras till ett minimum kan det ytligt se ut som ett stort nederlag. I själva verket kan det faktiskt vara tvärtom. Utifrån bibelordet "det som ingenting var, det utvalde Gud", kan vi lära oss hur en opartisk Gud utrustar, värderar och ser på en församlings verksamhet. Himmelska måttstockar är inte som jordiska. Gud ser med helt andra ögon.

För Maranataförsamlingen i Stockholm blev det kännbart då församlingen efter mer än 30 års verksamhet på Bällstavägen i Bromma fick lämna ett väl inarbetat missionscenter. Från Bromma flyttade syskon till olika orter då platsen som under så lång tid har varit en naturlig samlingspunkt för konferenser, bibelskolor och mycket annat, återlämnades till hyresvärderna. En kort tid därefter drabbades hela världen av den ännu rådande pandemin som markant bidrog till att reducera församlingens offentliga verksamhet. Vi kan ännu inte under överskådlig tid bjuda in till möten på de olika platser vi idag befinner oss. På liknande sätt ser vi hur kristna församlingar utöver hela vår jord har fått stänga ner offentliga möten.

Oavsett om det är en pandemi eller andra orsaker som bidrar till att vi på detta sätt reduceras så ska vi komma ihåg att det ofta är genom kriser som Gud ger seger. Utan kamp ingen seger. Utan motstånd ingen framgång, och det största av allt är att Jesus själv talar om samlandet som något enkelt och familjärt. Vi har vanligtvis en tradition att falla tillbaka på med kyrkobyggnader och söndagsgud-

stjänst där allt sker i en viss ordning, efter vissa ritualer. Det finns en liturgi som har följt kristendomens historia i snart två tusen år, men detta förfaringssätt har inte någon direkt koppling till nytestamentligt församlingsliv utan finner snarare sina rötter kring hur den politiskt färgade romerska katolska kyrkan växte fram. Det finns en lång kyrklig historia som har format vårt sätt att samlas och ha möten.

Något som genom denna kris fått nytt liv är att fler och fler hem förvandlats till levande bönehus. Människor samlas två och tre, en familj, en mindre grupp nära vänner och så vidare. Det lyfts fram i olika media om hur Guds församlingar lider nederlag då kyrkor måste stängas och det beskrivs som att det pågår en förföljelse mot kristendomen, men det vi ser är något helt oerhört; hur varje hem på ett naturligt sätt, utan traditionellt utformat gudstjänstprogram, förvandlas till ett Guds tempel. Det är en husförsamlingarnas tid, på ett sätt som vi kan läsa om den urkristna församlingen i Nya testamentet. Hemmen blir den naturliga mötesplatsen. Det är som det beskrivs i Apostlagärningarna 2:42 och framåt, där samlandet ger uttryck för en daglig, naturlig gemenskap: "De höll troget fast vid apostlarnas undervisning och vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. Och varje själ greps av bän och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Alla de troende var tillsammans och hade allt gemensamt. De började sälja sina egendomar och ägodelar och delade ut till alla efter vars och ens behov."

Vilken befrielse och skillnad mot hur våra traditionella kyrkosystem är uppbyggda.

"Varje dag var de troget och enigt tillsammans i templet och i hemmen bröt de bröd och delade måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. De prisade Gud och var omtyckta av hela folket och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta."

MIDNATTSROPET
ISSN 1653-5871

REDAKTION
Berno Vidén (ansvarig utgivare)
Emanuel Johansson
förnamn.efternamn@midnattsropet.se
info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN
info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 20134
161 02 Bromma
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.
Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET
För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

I det fjärde kapitlet kan vi läsa något liknande, men med en viktig detalj som talar om hur innerligt man var förenade kring Jesus: "Hela skaran av dem som kommit till tro var ett hjärta och en själ, och ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft bar apostlarna fram vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse och stor nåd var över dem alla" (Apg 4:32).

Man kan utläsa en befrielse från det traditionella mönstret som också fanns inom judendomen, och det var en befrielse från materialism och egoism som säger att jag ska ha, min ekonomi, mitt liv, min bekvämlighet etc. Frälsningen var ingen njutning för personlig vinning utan vi ser hur gemenskapen var grundad i vardagen. Man kämpade tillsammans, led tillsammans och fröjdades tillsammans. Här ser vi något som jag hoppas är på väg tillbaka, detta att hemmen blir en naturlig mötesplats där man får dela både sorg- och glädjeämnen, men kring Jesus. Syskon som kommer tillsammans och beder på det sätt som Herren Jesus undervisade om, när han säger att han är mitt ibland dem där två eller tre är samlade i hans namn.

En del av oss har förmånen att bo i storfamilj, där flera vänner tillsammans samlas till bön och bibelundervisning, även under tider av social distansering. Så är det i Långshyttan, församlingens nyförvärvade missionscenter i Dalarna, så också i Gullspång dit några av församlingens vänner flyttat, likaså i Stockholm där syskonen samlas till bön. Några av församlingens familjer har bosatt sig på Åland och samlas där i hemmen, och för våra syskon i Norge är det likadant; storfamiljen i Dal samlas till bön och bibelundervisning. För andra syskon som lever ensamma kan det vara svårare att under coronatider hitta någon att samlas med, men oavsett, då ropen stiger upp till Gud vet vi att han hör bön, och ur denna böneoffensiv kommer en Guds manifestation.

Vi nås av liknande rapporter från syskon i Danmark, Finland, från missionsfälten i Dominikanska republiken och Rumänien, Ukraina, Ryssland, från syskon på Kuba som kämpar under förföljelse, USA, Mexiko. Ja, listan kan göras lång, och det väsentliga är att Gud genom det som är svagt i världen visar sin frälsande makt. Vägen dit handlar om bön och avskildhet.

Vi lever i en sökningstid

Det är en Guds sökningstid. Jesaja skriver: "Kom, mitt folk, och gå in i dina kamrar, stäng igen dörarna efter dig. Göm dig ett litet ögonblick tills vreden har gått förbi" (Jes 26:20). Bibelordet påminner oss om tidens allvar och korthet och det gäller att ta vara på de tillfällen Gud ger. Vi befinner oss i en förberedelsestid, en speciell tid då Gud kallar på människor. Vi ser hur vreden går över vår jord på mer än ett sätt. Hela världen är i den ondes våld, sa Jesus, men han sa också att "i mig finns inget som hör honom till". Djävulen är vred eftersom han vet

att hans tid är kort.

Det står i Uppenbarelseboken 12 om en strid som uppstod i himlen. Finns det strider i himlen? Är inte allt frid och fröjd där?:

"Och det blev strid i himlen: Mikael och hans änglar stred mot draken. Och draken och hans änglar stred, men han var inte stark nog, och det fanns inte längre någon plats för dem i himlen. Och den store draken, den gamle ormen som kallas Djävul och Satan och som förleder hela världen, kastades ner på jorden och hans änglar kastades ner med honom. Och jag hörde en stark röst i himlen säga:

"Nu tillhör frälsningen och makten och riket vår Gud och väldet hans Smorde, för våra bröders åklagare är nedkastad, han som dag och natt anklagade dem inför vår Gud. De övervann honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord, de älskade inte sitt liv så högt att de drog sig undan döden. Jubla därför, ni himlar och ni som bor i dem! Men ve dig, du jord och du hav, för djävulen har kommit ner till er i stor vrede, eftersom han vet att hans tid är kort" (Upp 12:7-12).

Fokus i denna strid handlar om människan och högmodet, att sätta sig på Guds tron och detronisera Gud. På vilket sätt har då djävulen blivit nerkastad från himmelen? Han var inte stark nog trots att han verkligen på många sätt kan visa upp styrka, där han drar fram och skövlar och förstör människors liv. Men det finns en som övervann. Inte med stora och mäktiga synliga vapen, utan genom att ge sitt liv. "De övervann honom genom Lammets blod."

Han gav sitt liv, men i denna utblottelse och detta utgivande där Jesus dog och fördes bort för att begravas i ett bergrum, och allt såg ut att vara slut, där visar Gud sin frälsande makt. Döden kunde inte behålla honom. Han steg upp ur dödsriket, vann seger över synden och döden. Djävulen har sina domäner här på jorden där han driver omkring i vredesmod och panik för att utföra sin mission. Han vet att hans tid är kort.

Vad är vår kamp? Hur ska vi kämpa? Ska vi slåss mot den onde? Nej, vi får vila i Gud, ty han har vunnit en evig seger. Du kan inte göra något för att besegra Djävulen, men i Jesu namn så ger han vika.

Där Jesus är närvarande har den onde ingen möjlighet att komma till. Ta emot Jesus i ditt liv och du har en evig försvarare, en som hjälper dig. En god herde som för dig över berg och genom dalar, som låter dig vila och som står vid din sida när du vandrar genom dödsrikets provningar.

Vår uppgift är dock inte att tala om det onda vi har omkring oss. Det ser människor ändå genom allt elände som äger rum. Istället lyfter vi blicken och fylls av det hoppets budskap som är till frälsning för människor. Förkunna Jesus och hans tillkommelse, förkunna frälsning i hans namn. Det är mänsklighetens enda hopp.

DÅ KYRKAN BLIR ETT

Aktuell predikan av Arne Imsen från 1975

Vi kommer att få
göra erfarenheter
som inte smakar
gott för det
köttsliga jaget. Jag
tror att det vi själva
har byggt upp med
nödvändighet
måste slås sönder.
För att vi inte ska
bli kyrkobyggare
måste det slås
sönder, och vi får
tacka Gud att han
är så nådig att han
tillåter sådana
saker komma över
våra liv.

Människan älskar att slå sig till ro och bygga. Hon skapar kyrkosystem, heliga platser och bygger tempel. Hon kommer längre och längre bort från originalet och avlägsnar sig därmed också från Jesus Kristus.

Den nytestamentliga församlingens erfarenhet var att det som gjorde dem till bedjare var inte deras helgelse, utan fastmer den nöd och det tryck de levde under. Dessutom den totala bristen på alternativa lösningar, då det inte fanns någon annan att vädja till. Den konkreta situationen gällde: Varifrån skall min hjälp komma? Det var alltså inte fråga om att välja alternativa lösningar. Det fanns bara en möjlighet och det var att Gud grep in, annars var man utlämnad. Jag tror och har den förtröstan till Gud att han genom sin mäktiga ande kommer att verka fram det som ska verkas fram, med de medel som behövs för att detta ska ske.

Det var inte den väldiga andedopsupplevelsen som gjorde dem till själavinnare. Benägenheten till kyrklighet har funnits

hos människan i alla tider. Hon vill gärna skapa något själv, och bygga upp något omkring sig. Tendensen gjorde sig också gällande i den urkristna församlingen, hos de nyandedöpta.

De ville gärna göra hela den här anderörelsen till en inomjudisk sekt och hade redan satt upp gränser för Guds möjligheter och verk; andedopet var till för judar. Därmed fanns tendenser till inlåsning och insnörning. Ingen tycks vara helt befriad ifrån denna belastning. Det var faktiskt inte andedopet som gjorde dem till bärare av budskapet, i varje fall inte det som fick dem i rörelse, utan det var förföljelsen.

De blev kringspridda.

Det var inte så att de drog åstad frivilligt, utan de blev utsända. De tvingades bryta upp. Det kan inte överföras på ett andligt område så att det kan sägas att det här var speciellt andliga upplevelser. Det var ett uppbrott som betydde skilsmässa från arbetsplatser och hem och kolosalt många inbördes dramatiska scener. Vi har svårt att förstå det här, för vi har inte levt under

MÄNNISKOVERK

motsvarande förhållanden. Vi ser gärna evangelisationen som något idylliskt och nästan romantiskt. Men här möter vi det oerhörda skeende då politiska åtgärder i form av religionsförföljelse, politiska åtgärder mot den urkristna församlingen, ledde till att den mänskligt sett slogs sönder. Alla utom apostolarna blev kringströdda, och de gick omkring och förkunnade evangeliets budskap. Genom denna förföljelse var det några som kom ned till Antiokia, och där började förkunna evangelium och vittna om Jesus också för andra än judar. På så vis uppstår den första blandförsamlingen av judar och hedningar.

Vi kommer att få göra erfarenheter som inte smakar gott för det köttliga jaget. Jag tror att det vi själva har byggt upp med nödvändighet måste slås sönder. För att vi inte ska bli kyrkobyggare måste det slås sönder, och vi får tacka Gud att han är så nådig att han tillåter sådana saker komma över våra liv.

Det fanns andra tendenser i den urkristna församlingen som bröt igenom senare. Vi ser försam-

lingens urkristna vision och får använda uttrycket idealism. Församlingen bryter upp och kastas ut i periferin – och slår sig till ro igen! Märkligt.

Bryter upp, kastas ut – och igen slår sig till ro.

Man börjar på samma sätt med ett nytt kyrkobygge. Man skapar en ny organisation och ett nytt kyrkosystem, med nya heliga platser och nya tempel med sakrala anordningar och system. Så småningom finns återigen hela denna märkliga institution som kallas kyrkan; det bedrövlige som existerat i hela historien. Människan slår sig till ro, och sätter igång att bygga. Det är så skakande, därför att ju längre man kommer bort ifrån den ursprungliga urpingstuppelevelsen, ju längre man kommer bort ifrån Jesus Kristus och hans omedelbara och direkta närvaro, dess mer gör sig alla dessa konstlade anordningar märkbara på praktiskt taget alla områden.

Istället för martyrium och lidande, kommer helgonkulten. Det var inte längre fråga om att förenas med Jesus i hans lidanden, utan att identifiera sig med

helgonen, som i generationerna förut hade lidit. Man bekransar deras gravar och ber till dem om deras hjälp. Istället för en levande, verksam församling, den lidande och förföljda församlingen, den smädade och föraktade församlingen, så kom kyrkan. Kyrkan som avskiljer kristendomen förkroppsligad i inomvärldsliga institutioner.

Det i särklass vidrigaste som existerar på jorden, är kyrkan.

Det här är oerhört skakande och allvarligt, för vi är inte kallade att bli en kyrka. Kyrka och kristendom är sällan samma sak. På grund av bristen på levande kristendom, uppstår kyrkan. Men då den helige Ande bor i enskilda kristna, då är de en levande församling. Ingen institution, utan individer, uppfyllda av den helige Ande. Det är fullständigt omöjligt att ringa in eller fånga in den, för den är omätbar. Det är fullständigt omöjligt att förvandla den till ett instrument i makthavares händer.

Församlingen blir som vinden som blåser vart den vill. Varenda levande kristen blir en rörlig, av Guds Ande ledd individ. Här lig-

ger provokationen emot allt institutionsväsande, föreningsväsande, skökoväsande. Emot all förstelnad kristendom, all formalism.

Här ligger själva hemligheten, här ligger utmaningen, pris ske Gud! O, vilket budskap! Kristus är uppstånden och vi är uppståndna med honom. Jesus Kristus är Herre, och vi underordnar oss inte något system som övertar de funktioner som vi endast förknippar med Jesus Kristus själv.

Halleluja för den levande Gudens församling, som aldrig kan bli organisation eller institution, men en kropp av levande lemmar – inte av proteser och kryckor, utan av en levande, funktionsduglig kropp. I den kroppen är vi lemmar. Och där är Jesus Kristus huvudet.

Inför detta oerhörda känner vi vår kolossala brist och ofullkomlighet. Det går bra att i möteslokalen tala om dem som blev utkastade i periferin, men imorgon kanske det är vår egen erfarenhet. Frågan är om vi är förberedda för detta. De hade hört Jesu ord. Han hade talat om vad som skulle komma. Det var inte ett ämne för uppbyggelsepredikan, utan det var en information om konkreta ting som skulle vederfaras dem var och en.

Jesus gör klart för alla sina lärjungar i alla tider:

På samma sätt som världen och religiositeten har behandlat lärjungens Mästare, så kommer de att behandla lärjungarna.

Han gör klart för dem att på samma sätt som han blev upphöjd, så skulle också de bli upphöjda. Det är något så förunderligt och märkligt och storslaget på samma gång, att på samma sätt som han hade fått bära sitt kors, skulle vi få bära

vårt kors. Hans fattigdom skulle bli lärjungens fattigdom. Hans anonymitet blir vår anonymitet. Vi kan aldrig bli kända i världen och vi kommer alltid att bli felbedömda. Världen känner oss inte och ingenting av det vi håller på med förstår de, för de förstår inte vår Mästare. Den dagen de förstår Honom, kommer de att förstå oss. Men så länge de inte förstår honom, kommer vi att vara något förborgat, och

Han som satt på Faderns högra sida i härligheten sa: Jag är Jesus, den som du förföljer!

därigenom något upp och nedvänt. Det är oerhört skakande att se hur Jesus under hela sin verksamhetstid bevarade sin anonymitet. Finns det ett enda ställe i evangelierna där han kallar sig själv Messias? Men efter uppståndelsen ifrån de döda då han sitter på Faderns högra sida i härligheten, då möter han Paulus och säger: Jag är Jesus, den som du förföljer.

Paulus hade förföljt de kristna. Och då sade han som satt på Faderns högra sida i härligheten: Jag är Jesus, den som du förföljer! Den förhärskade Jesus träder här fram, men aldrig under förnedringstiden. Namnet han bär, hade han fått, men han använde det aldrig. Det namn han bar under förnedringstiden, hade Gud gjort till hans ärenamn. Ty Gud har gett honom det namn som är över alla andra namn.

Efter uppståndelsen ifrån de döda får han ytterligare ett namn.

Då är han inte längre bara Jesus från Nasaret, utan då är han Jesus Kristus. Men inte bara Jesus Kristus, han får också namnet Herre, ty honom har Gud gjort till Messias och Herre. Efter upp-

ståndelsen ifrån de döda har han satt sig på Faderns högra sida i härligheten, och då är han Jesus Kristus, vår Herre. När församlingen bekände att Jesus Kristus är Herre, tog den upp kampen och provocerade fram hedendom och judendom.

Att säga till en jude att Jesus var Messias var ohyggligt. Att säga till en romare att Jesus var Herre, var förfärligt. Jesus var Messias, den Smorde, Jesus var profet, Jesus var präst och Jesus var konung. Därmed reducerades alla andra till rätta proportioner. Han som dog på ett kors utanför Jerusalem var Messias, profet, präst och konung. Under tiden som ni gick och väntade på Messias, så dödade ni den Messias Gud sände. Ni fortsätter att vänta på er Messias, men Gud har sänt honom, han har kommit – Jesus är Messias!

Vilken bekännelse! Att säga till romarna som representerade den militära och politiska makten, och överhuvudtaget allt som kan sammankopplas med makt, havare och maktmedel – att säga till dessa att Jesus är Herre, det var att reducera hela det romerska systemet till rätta proportioner. Ett världsrike förgås, men Guds rike förbliver.

Halleluja! De som ska överleva är inte de som idag sitter på taburetterna och tronerna, utan det är martyrerna, de som ni har slaktat, de som ni har kastat för de vilda djuren. De som har lidit döden under de mest grymma och förnedrande förhållanden. Det är dessa som representerar det kommande Gudsriket som förbliver.

Aldrig har jag sett att denne Jesus som Gud gjorde till både Herre och Messias vid något enda tillfälle träder fram till judarna och säger: - Jag är Jesus. Han kallar sig inte ens Jesus. Han utger sig heller inte för att vara

Messias, utan han säger: - Vem säger folket Människosonen vara? Förstår du?

Man kommer inte till Jesus med logikens hjälp. Man kommer inte till honom med naturvetenskapliga bevis som grund. - Vem säger folket människosonen vara? Och så får man veta: några säger – andra säger ... Det är helt uppenbart att man sammankopplar människosonen med något religiöst, något andligt. Var och en har sin kunskapsnivå, sina erfarenheter, sina referensramar och sina möjligheter. - Vem sägen då I mig vara? - Du är Messias, den levande Gudens son. Halleluja! - Salig är du Simon, Jonas son! Ty kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen.

Ära vare Gud och Lammet!

Det hade inte skett genom någon intellektuell bevisföring. Jag tror inte att det hade gått att hålla ett teologiskt seminarium med Petrus, fiskaren från Galliléen. Och ändå visste denne fiskare från Galliléen mer om sin tid, om händelserna, om himmelrikets aktiviteter och Gudasonen, än överstepräster, rabbiner och tidens förnämsta teologer. Kött och blod har icke uppenbarat detta för dig, utan min Fader som är i himmelen. Så finns det följaktligen möjlighet att ha en individuell kommunikation med den eviga världen. Man kan både få information och bekräftelse så att man både kan se och höra. Man kan både leva och tjäna under Gudsrikets inflytande och med Gudsrikets kraft.

Så säger Jesus vidare: Du är Petrus och på denna klippa skall jag bygga min församling. Det kan nästan se ut som om Jesus sa att på dig Petrus ska församlingen vila. Men det gör han verkligen inte. Vad var det för grund som där lades? Den byggdes på

bekännelsen om att Jesus är Herre. Du är Petrus – klippa eller sten. Och på dig ska jag bygga min församling. Vad är det för urklippa som församlingen vilar på? Det är detta att Jesus är Herre. Och därmed är det också sagt att församlingen inte är ett upprört hav – församlingen är en klippa. Det enda fasta i tillvaron är Jesu Kristi församling. Det enda säkra och verkligt trygga är att Jesus Kristus är Herre. Detta får vi bekänna och detta får vi tro, och utifrån detta får vi tjäna. Ditt liv, för var och en som tror på Jesus, är i hans händer. Han vet vad han ska använda av tröst, förmaning, hugsvalelse och tuktan för att få fram sin avsikt med ditt liv. Då gäller det bön och själavinnande och allt som överhuvudtaget måste till för att det inneboende livet ska bryta ut i full härlighet och vi ska bli det han vill – både i den här tiden och i den tillkommande. Det är ännu inte uppenbart. Det finns där som fördolda och hemlighetsfulla resurser.

Då den helige Ande bor i enskilda kristna, då är de en levande församling.

**Jesus sa inte:
Jag är Jesus, jag är Messias.**

Han använde ett tredje uttryck som leder tankarna till Danielsboken, där vi ser syner dra fram för våra ögon. Vi ser vilddjuren och Människosonen, och bilder av alla de andra rikena och världena. Det är vilddjursvärlden och där finns också ett välde som bär himmelens härlighet till oss och som presenteras som Människosonen. Då Jesus talar om Människosonen säger han inte ens: Jag är Människosonen, utan han talar i tredje person, vilket innebär distans till dem som var där. Han talar i Johannes kapitel 6 om Människosonen, och om att äta hans kött och dricka hans

blod. Där ser vi hur han ställer sig till sin samtids makthavare och maktkonstellationer, till massans reaktioner.

I honom kan vi se hur församlingen ska handla i alla tider. Man kan inte placera in församlingen i något annat sammanhang än det som är förenligt med hennes eget väsen. Församlingen är fullständigt artskild ifrån allting annat i tiden.

Inför detta gudomliga uppdrag som Jesus har anförtrott sin församling, sanktionerad av sin Fader som är i himmelen, är det helt uppenbart att vi måste känna oss oerhört enkla, bristfälliga och ofullkomliga. När vi ser vad Jesus vill att vi ska vara, och i Ordets ljus upptäcker vad vi är, så måste vi bli förtvivlade. Vi skulle vilja göra några jättekliv framåt på praktiskt taget alla områden, och erövra stora områden som är ointagna. Vi har sett och i anden anat dem, men vi har inte gjort det vi tycker att vi borde ha gjort. Det har gått för sakta.

Jag har ett speciellt budskap till dig som vill framåt. Det här är inget generellt budskap, utan det är till den som vill framåt på trons väg och som upplever detta så nödvändigt så att han eller hon inte diskuterar om vad det kostar, utan upplever det inte bara som en ynnest, utan mer som en livsnödvändighet. - Jag måste vidare på trons väg och har inte något val, därför att broarna bakåt är redan sprängda. Det finns inga reträttvägar eller några möjligheter att gå någon annan väg.

Det här är budskapet: "Så trösten nu varandra med dessa ord" (1 Tess 4:18).

Det finns många kristna som behöver tröst, men det är verkligen inte alla. Jag vill avgränsa budskapet ytterligare. Den här trösten gäller naturligtvis inte

Laodiceakristna. Då hamnar det fel. Den Laodiceakristne ska inte tröstas, han ska väckas. Det här gäller heller inte Efesuskristna; en Efesuskristen ska inte tröstas, han ska avslöjas. Förlusten av något väsentligt ska uppenbaras. Men det finns kristna som ska tröstas, det är de som kämpar. Många kämpar dock på ett felaktigt sätt. De kanske har förivrat sig på vissa områden och därför också upplevt trötthet, kanske också mött besvikelser. Det är till dig detta tröstens budskap nu kommer.

Jag riktar mig till dig som inte önskar något annat än att komma in i bönelivet, men känner dig som en misslyckad bedjare. Du som vill göra praktiskt taget vad som helst för att bli själavinnare, men är en misslyckad själavinnare. Du har gett offer till Guds verk och du har bedit. Ändå tycker du att resultatet är magert. Du har inte sett människor i din omgivning komma till tro på Gud eller annat inträffa som du räknade med skulle ske som en naturlig konsekvens av din egen överlåtelse åt Gud. Nu kommer jag med ett tröstens budskap från Jesus Kristus, han som är vår Herre. Han säger att det har skett mycket mer än du anar. Det är bara det att du har inte sett det. Du har inte sett det ännu, men du ska få se det.

Den stora skördedagen väntar. Den skördetiden är inte väckelseperioder vi upplevt i Sverige eller på andra platser. Men det kommer en stor skördedag. Den stora skördedagen vi kan läsa om i Jakobs brev. Församlingen ska hemförlovas, och då vi kommer hem konstaterar vi:

- Men gode Gud, finns dessa här!

Om vi går till Jakobs brev, så finns det en ton i femte kapitlet, som är både upprivande och

tröstande på samma gång. Upprivande, för att där beskrivs förhållanden i den här världen som är vidriga, ja vedervärdiga. Förhållanden som varenda människa med ett rent sinne och rättfärdighetskrav i sitt bröst upplever som orsaker till ohyggliga slitningar.

Jag kan inte låta bli att läsa den här delen som vänder sig till de rika på ett alldeles speciellt sätt, och de som har drabbats av de rikas förtryck. Vi möter de starka och de svaga och det finns något

*En Efesuskristen ska inte tröstas, han ska avslöjas.
Förlusten av något väsentligt ska uppenbaras.*

så oerhört gripande och skakande i den här beskrivningen. Den är så kolossalt historisk och verklig. Det är förhållanden som det tydligen aldrig går att få någon ändring på här på jorden, och det finns kristna; goda helgon, som får leva under villkor som ter sig så ohyggliga och svåra. Vi läser:

-Hören nu, I rike: Gråten och jämbren eder över det elände som skall komma över eder.

Eder rikedom multnar bort, och edra kläder frätas sönder av mal; edert guld och silver förrostar, och rosten därpå skall vara eder till ett vittnesbörd och skall såsom en eld förtära edert kött. I haven samlat eder skatter i de yttersta dagarna (Jak 5:1-3).

Det är en beskrivning på människor som inte alls hade förstått sin uppgift och sin tid. Vi läser vidare:

- Se, den lön ... Här har vi den mänskliga egoismen i religiös förklädning. Hajarna, som också gömde sig i den kristna gruppen. Egoisterna, profitörerna och

förtryckarna som dolde sig i den kristna gruppen, och som inte heller drog sig för att utsätta syskonen för denna oerhörda förnedring och förödmjukelse.

- Se, den lön I haven förhållit arbetarna som hava avbärgat edra åkrar, den ropar över eder, och skördemännens rop hava kommit fram till Herren Sebaots öron. I haven levat i kräslighet på jorden och gjort eder goda dagar; I haven gött eder av hjärtans lust "på eder slaktedag". I haven dömt den rättfärdige skyldig och haven dräpt honom ... (Jak 5:4-6)

... och nu väntar vi på en uppgörelse. Vem ska ta hand om de förtrycktas sak och föra den fram till en rättvis behandling och skapa rättfärdiga förhållanden?

Man känner indignationen i sitt bröst och

man skulle vilja gå till action mot allt det onda som finns i tiden. Man skulle vilja ändra på de sociala förhållandena och de politiska, ge lättnad för alla, för hela släktet. Man skulle vilja ha bort slaveriet och förtrycket. Inte sant? Det ligger i vår natur att vi skulle vilja ta itu med missförhållandena och vi skulle också gärna vilja använda Jesus som profet, som idégivare, som instrument för denna rättfärdiga kamp för det vi kallar människovärdet. Men vet du hur detta sammanhang slutar? Den sista meningen gör att hela den oerhörda kamplusten sjunker till ett intet, för det står: ... han står eder icke emot.

Det finns ett lidande som egentligen inte hänger samman med förhållandena i samhället, hur bedrövliga de än kan vara. Det finns locktoner som vill ha oss engagerade i kampen för rättvisa på jorden. Vi tycker att vårt evangelium, vårt budskap och vår kärlek är maktfaktorer som bör komma in i den kampen för att åstadkomma rättvisa. I

Afrika, i Amerika, i Skandinavien, i Sverige. Men vi kan inte ställa upp i den kampen. Varför icke? För vi vet att då det ena systemet har rasat så ersätts det av ett nytt. Det ligger i själva den onda dynamiken.

Systemen förändrar knappast.

Vi möter bara nya individer i de gamla rollerna. Rätt vad det är så är de förtryckta förtryckarna, och så är vi där igen. Från privatkapitalist till statskapitalist. Från envælde till massdiktatur. Det sitter långt djupare än så. Man kommer inte tillrätta med de här problemen genom politiska aktioner eller genom sociala insatser. Hur gärna vi än skulle vilja dela med oss och ta både vårt eget och de rikas goda och överföra det till de fattiga, ja, ge till dem som behöver. Men det är inte där grundproblemet sitter. Därför låter vi den striden vara. Vi överlämnar den åt Herren. Han kommer. Han har hört ropen, han ska också fälla domen och avgöra striden och han ska göra det med hast.

Men vi har en kamp.

Det är inte en kamp för mat och dryck, vare sig för oss själva eller andra. Det är inte för kläder, inte heller för hus och hem.

Men vi har en kamp.

Vad är det för kamp?

Det är kampen för människors frälsning. Vi beder:

Herre, ge oss idag vårt dagliga bröd. Vi är beroende av Guds hjälp och Guds välsignelse för vår existens, vi vet det. Men det är inte detta vår kamp ytterst gäller. Det gäller inte vår komfort, inte heller vår materiella eller fysiska nödtorft. Det gäller människors frälsning.

Då kommer vi in på ett område där vi också erbjuder olika möjligheter. Det här är inte någon rekryteringsfråga för att rekrytera medlemmar för att församlingen ska bli stor, ansedd eller

imponerande. Det handlar inte om insatser eller aktioner. Det handlar om något helt annat. Det handlar om frälsning. Ett faktum är att ingen kan komma till Jesus om han inte blir dragen av Fadern. Det är ingen mening med övertalningar. Jag tvivlar också på kampanjer. Jag tror inte heller att det hjälper särskilt mycket med våra yttre och ytliga aktiviteter. Men det finns ett rop som har stigit upp från de heligas hjärtan i alla tider.

Du möter i Gamla testamentet kampen för livet och för att fortplanta budskapet.

Att fortplanta för att ge liv till andra. Det tar sig det här uttrycket: "Ge mig barn, annars dör jag." Ska familjen tillväxa, så räcker det inte med adoptioner och associering. Det måste nytt liv till; andliga födslar. Det finns ett område där vi känner Herrens kallelse och maning till insats. Det är också där vi känner vår fruktansvärda begränsning, och där vi får lida av att det tar så

jorden, då måste han dra sig tillbaka. Han räknar med livets inboende egenskaper. Man sår inte bara genom att predika och sjunga, ha möten och gudstjänster. En såningsman i Guds rike är på samma gång själv säden. Han är både säd och såningsman.

Rikets barn är säden, sa Jesus.

Varje dag sår du. Du har skäppan med dig. Du behöver inte öppna din mun och säga ett ord eller sjunga en sång – ändå sår du. Det kan vara en trons gärning, som är ett utsäde som faller i jorden.

Du har ingen aning om vad som äger rum. Du har sått något utan att du själv har den blekaste aning om det, för du är säden. Det är ordet i dig och ordet genom dig. Det är Jesus i dig och Jesus genom dig. Antingen du är borta eller hemma så sår du oupphörligt. Och du bestämmer också själv vilken åker du ska så i. I köttets åker eller i Andens. Det står inget där om utsädet, det står om åkern. Du kan använda samma säd i de olika åkrarna. I köttets åker och skörda död. Eller i andens åker och skörda liv.

Du sår genom din utstrålning. Genom friden som bor i dig. När du känner dig ångestladdad och fruktande så sår du.

Kanske just din egen sorg blir ett utsäde. Och du bevarar säden genom

dina egna tårar. Så är det för en levande kristen. Du kan vara i en verkstad, du kan vara på sjukhuset, du kan vara på gatan. Du kan vara på ditt kontor, du kan vara i hemmet. Var som helst. Du sluter till dig och lever för Jesus. Du är inte med i den allmänna jargongen som finns på alla arbetsplatser, utan du är på ditt sätt avskild. Inom dig finns ett område dit ingen når. Du är avskild för Herren Jesus Kristus. Och du sår. Rätt vad det är kommer du in i ting som du inte kan begripa vad det handlar om. Du

Jesus var profet, Jesus var präst och Jesus var konung. Därmed reducerades alla andra till rätta proportioner.

lång tid innan det vi väntar sker. Men då heter det: – Så biden nu tåligt, mina bröder, intill Herrens tillkommelse. I sen huru åkermannen väntar på jordens dyrbara frukt och tåligt bidar efter den, till dess att den har fått höstregn och vårregn. Ja, biden ock I tåligt, och styrken edra hjärtan; ty Herrens tillkommelse är nära (Jak 5:7-8).

Åkermannen vet vad som är hans uppgift. Han vet vad han måste göra, han vet också om sin egen begränsning. När han har myllat ner säd i den bearbetade

kan ligga i din säng på natten och gråta. Du vet egentligen inte vad som är orsaken. Vet du vad det är? Det är utsädet som bevattnas.

Det är inte i första hand dina proklamationer, ord och åthävor, det är inte det yttre mönstret och beteendet som är det mest avgörande. Du sår. Det är Ordet som verkar i dig och genom dig. Rätt vad det är så är det någon som överlämnar sig åt Kristus. Någon blir frälst på din arbetsplats eller i din omgivning.

Man undrar: vem har varit själavinnaren? Han eller hon kanske av en tillfällighet har hamnat på något möte och alltsammans ser ut som en ödets nyck. Så börjar man titta med andens ögon bakåt, och så ser man att längst där bak finns en troende som just i ett speciellt tillfälle kom att förmedla det här sädeskornet som sjönk ner i den människans hjärta. Och så den dagen då Herren söker dem så faller de som mogna frukter till Kristi kors.

De är bearbetade och färdiga. Inte genom teologiska debatter och diskussioner, utan bara genom närvaron av en gudfruktig, på Jesus Kristus troende människa. Där har såtts någonting. Och rätt vad det är så kom en skörd.

Du behöver inte bli en namnkunnig predikant, evangelist eller sångare för att vara en såningsman. Du sår dagligen i din omgivning. Jag tror att skörden kommer att bli rik och underbar. Vad skulle alla stora evangelister och skördearbetare ha varit utan dessa skaror av förebedjare de haft omkring sig, utan alla dessa anonyma kristna som genom sitt liv, sitt vittnesbörd och sina böner och sin dagligt uthålliga målmedvetna överlåtelse, tillförsikt och förtröstan skapat atmosfär och

möjligheter för den helige ande att få fäste i en människas liv. Många har kanske inte sett någonting och tycker att mänskligt sett är alltsammans spolerat. Och ändå säger Skriften triumferande: Så biden nu tåligt... Den stora skördedagen har ännu inte kommit.

*Vad var det för grund som
där lades? Församlingen
byggdes på bekännelsen att
Jesus är Herre.*

När är den stora skördedagen?

Jo, när Herren tar upp alla sädeskorn ur jorden. Då alla de som dött i tron på Herren Jesus Kristus lyftas upp i luften, Herren till mötes, och den stora syskonskaran ska presenteras i den eviga härligheten. Då ska vi få se att vi har syskon vi inte anade. Helsyskon. Och vi ska få uppleva att vi har del i deras frälsning. Vi bidar tåligt till den stora skördedagen.

Vi tävlar inte med organisationerna för att få en större numerär och mera makt. Varje nummer i en matrikel betyder en pinne i predikantens karriärstege och varje krona betyder mera makt. Vi är inte med i den konkurrensen. Vi önskar att människor ska födas på nytt till en levande tro på Jesus Kristus.

Skulle det nu vara så att vi inte får se dem komma in i vår kyrka, vår grupp, vår församling, så räknar vi med det stora, jättelika församlingsmötet på den stora uppsprogsdagen, då ska vi möta dem slutfrälsta. Då ska heller ingen strida om att det här var vår kyrkas medlem. Då är den kampen definitivt förbi. Där

finns utrymme för hela skaran. Kyrkan har aldrig vunnit någon. Själavinnandet har gått från individ till individ, från människa till människa.

Tappa inte taget. Förlora icke modet. Var frimodig, uthållig och ståndaktig. Håll ut människa! Den stora skördedagen kommer med hast! Det är när Frälsaren själv kommer. Låt oss lämna statistiska beräkningar, omdömen och värderingar till dess, för då blir det rättvist. Då kommer var och en att bedömas utifrån sitt jordelivs gärningar. Då kommer vi att se det i det sammanhang där det rätteligen hör hemma.

Detta budskap är skrivet till främlingar som genom den nya erfarenheten de hade gjort kände sig bortkomna i alla sammanhang. Det är inte skrivet till helgon, utan till en samling fumliga och drulliga individer, som inte riktigt visste hur de skulle bete sig efter det att de kommit till tro på Jesus Kristus. För en del var det en överhettning i känslolivet som inte bara gränsade till fanatism, utan drog över fanatismens gränser. De passade inte in någonstans riktigt längre. De fick hugg här och slag där. De passade inte, för de hade ingen tillkämpad kultur.

Det var livet som en vårflod som inte gick att styra och forma. Det kom bara. Det fanns inget tillkämpat mönster. De såg Jesus i alla dimensioner, på alla nivåer. Överallt, genom allt var det Jesus! Vår Herre Jesus! Allt var så stort och underbart och storslaget, så fantastiskt! Så det här med arbete blev så löjligt, dumt. Att hålla på och jobba, när vi väntar på så stora ting! Det verkar ju så oerhört malplacerat. De tog konsekvenserna av allt detta, och slutade jobba. Och så väntade de istället.

Men det finns ingenting som är så farligt som just sysslolösheten. Och det är heller inget så farligt som när vi ska försöka fylla ett tomrum med någonting. För de här människorna måste det bli klart att Jesus är överallt. Han är i gruppen, i församlingen, han är med oss överallt. Vi har honom i vårt arbete. Han står bredvid oss och han hjälper oss också när vi är i den dagliga gärningen. Den undervisningen var alltså nödvändig för dessa kristna som hade den här iver, fanatismen, denna heliga längtan. Det var helt omöjligt att han skulle dröja en hel mansålder. De levde i evigheten, och evigheten var i dem. Jesus kommer – idag! Jesus kommer imorgon. Åh, han kommer! Entusiasmen gjorde dem till främlingar. De passade inte in någonstans.

Så skriver Paulus brevet. Det är inte en förmyndare som skriver till tuktrade, utan det är en främling som skriver till främlingar. Ty den verkliga främlingen var Paulus. Han var både bostadslös, hemlös, fattig och utblottad på allt. Ändå gör han klart att det är ingen som har arbetat som han. Han för alltså in ytterligare en dimension i deras frälsningsupplevelse. De som levt i ockuperat land förstår det här bättre. För det här är egentligen en hemlig skrivelse till människor som lever i krigs- och farozonen. I ockuperat land, nästan på fientligt territorium. Jag vet hur det var under krigsåren då den norske kungen var i London. Det var förbjudet att ha radioapparater, och det var förbjudet att skicka meddelanden från den norska regeringen till kungen. Vi drog fram på illegala vägar. I buskarna, i källare och på vindarna låg det konungatrogna, väntande folket och lyssnade på nyhetsrapporterna. De vägrade acceptera de nyhetsrapporter som ockupationsmakten förmed-

lade. Det var styrt och tillrättat för att passa deras propaganda. De vågrade ta emot den. De väntade. Och under slaget på kavajen hade de dolt ett VH7. Det betyder Vi vinner, Håkon 7. Det var kungens trogna som låg på vindar och källare och i buskarna och lyssnade på rapporterna från kungen i London. De var i sitt eget land, men ändå på fientligt territorium och i ständig farozon. De fick inte höra och ännu mindre läsa de illegala beskederna som kom genom tidningarna som kallades för "undergroundaviser", då de kom. Vi läste dem i smyg.

Det är något av detta vi upplever, vi som tror på Jesus. På fientligt territorium, makter omkring oss. Vi får knappt lyssna, men vi lyssnar ändå. Vi har våra anonyma samtal med hemmet. Vi får våra hemliga brev och rapporter genom budskapet. Och så upptäcker vi att budskapet som kommer därifrån, det stäm-

Men glädjen är äkta och sann, därför att vi har sett Honom. I sanning, Jesus skall komma.

mer inte med budskapet som kommer via andakterna i Sveriges radio, från predikstolarna i kyrkorna. Det är en otrolig skillnad, det stämmer inte. Främlingsmark. Fientligt territorium. Men vi ser fram emot att kungen ska komma tillbaka. Det här är bara en period. Han kommer!

Men det var några som verkligen inte fann någon tröst i att kungen skulle komma tillbaka.

Det var de som förrätt kungen och sitt land. Vi kallade dem då quislingar, femtekolonnare. De hade allierat sig med fienden och

gick hans ärenden. De var också norrmän, men för dem var budskapet om kungens återkomst ett skräckens budskap. Men så kom den stora och oförglömliga dagen för alla dem som sett fram emot att kungen skulle komma tillbaka. Den norske kungen återkom, och jag glömmer aldrig den dagen.

Jag ser bilden på den levande församlingen som väntar sin konung.

Vi lever i fiendeland och upplever trångmålet och förtrycket. Fattigdomen, bristen, nakenheten, smädelsen. Vi känner alltsammans, vi tycker att vi har ingenting riktigt äkta, vi har inte råd med någonting. Men glädjen är äkta och sann, därför att vi har sett Honom, han kommer tillbaka.

Mina älskade vänner, i sanning, Jesus skall komma. Han skall komma för att hämta dem som hör honom till. Och evakueringsplanerna är nu framme vid sista stadiet. Rätt vad det är så träder de i funktion. Den sista frälsningsplanen för församlingen verkställs, och församlingen går för att möta sin Konung.

Syskon, han ska komma. Så trösten varandra med dessa ord.

Det är inte vilddjursregementena och regimerna som ska överleva. Det är Människosonens; detta anonyma rike, detta anonyma folk som man inte riktigt visste vad det var eller vad det ska bli. Det ska bli uppenbart och de som väntar ska inta sina sanna och rätta funktioner i den gudomliga frälsningsordningen. Det ska bli uppenbart, ty de ska bli lika honom och evigt få vara tillsammans med honom.

Syskon, han ska komma. Jesus är Herre! Så trösten nu varandra med dessa ord. Halleluja! Amen.

Distansera dig - för livets skull!

Text: Zebastian Vidén

Under den senaste tiden har vi nåtts av ett budskap. Det är ett budskap som har varit, och är, riktat till i princip hela jordens befolkning. Det handlar om att distansera sig.

Du som läser den här texten har med största sannolikhet stött på det både en och flera gånger redan.

Det handlar om att distansera sig från varandra, för att göra spridningen av det nya Coronaviruset så begränsad som möjligt.

Förutom att hålla distans till varandra så handlar det också om att ofta och noggrant tvätta sina händer. Allt i syftet att rädda liv.

Ett väckelsebudskap

Som sagt, det här är ett budskap som har riktat sig till nästan varje människa på denna jord under den senaste tiden. Men har du tänkt på att du och jag som kristna har ett liknande bud?

Ett uttryck som ofta återkommer i bibeln är det om "helgelse". Det handlar om att vara avskild för något – vilket per definition samtidigt innebär att man avhåller sig från något annat.

I den kristnes fall rör det sig inte om att man ska distansera sig från varandra för att göra spridningen av ett virus eller en bakterie svårare. Nej, det handlar om något mycket viktigare. Det handlar om att vi ska distansera oss från den här världen. Att distansera sig från den här världens tänkesätt och levnadssätt.

I Jakobs brev 1:27 står det att det är en Gudstjänst att bevaras obesmittad från världen.

Vad betyder det? Är det ens möjligt?

Jag tror det betyder att vi så lite som möjligt låter oss influeras på olika sätt av den här världen. Vi kanske väljer att avstå från att titta på de där tv-serierna eller filmerna. Vi kanske väljer att avstå från att följa modetrenderna. Eller något annat som på olika vis kan ta vårt fokus från Jesus. Kanske är det politiken? Eller karriären?

Gud har kallat oss ut ur världen, och vi tillhör och representerar en annan värld. Ett annat rike än det som alla dessa saker representerar.

Men vi lever i världen, och så länge vi lever här i världen så är det omöjligt att distansera sig från allt till 100 procent.

Samma sak gäller den distansering vi nu ser äga rum på grund av viruset. Den hjälper till en viss del, men samtidigt är det i princip omöjligt att distansera sig totalt, eftersom vi lever i världen och vi är beroende av världen för vår fysiska överlevnad.

Då kommer vattnet och tvålen in i bilden. Tvätta händerna ofta. Minst 30 sekunder per gång. Med tvål. Så lyder rekommendationen.

På samma vis har vi som kristna Guds ord som renar våra sinnen. Fyll dig med Guds ord. Varje dag, varje stund. Det ger motståndskraft i ditt liv.

Men du menar dig kanske vara stark. Du har stark tro, och du lär inte falla så lätt. Du kanske tycker att du klarar av att hantera alla dessa influenser som fyller ditt sinne ...

Och kanske är det så.

Men återigen. Distansering är inte enbart för din skull. Det handlar om att rädda riskgrupperna. Du vet, de där som kanske inte har ett så bra immunsystem. De där som inte är så starka. Utan distansering så hoppar viruset från människa till människa, till människa, tills det slutligen når någon gammal mormor, eller någon med en kronisk lungsjukdom, eller någon annan som av någon orsak inte klarar av att stå emot viruset.

Detsamma gäller oss. Vi kanske menar att vi inte påverkas så mycket av det där umgänget med synden och världen. Men tro mig. "Vi är vad vi äter" finns det ett talesätt som säger. Allt du fyller ditt sinne med kommer att stråla ut på något vis. Och på så sätt så kanske det där andliga "viruset" hoppar vidare ut i din umgängeskrets och vidare utanför den, där det slutligen får dödliga konsekvenser för någon som inte har tillräcklig motståndskraft.

Låt er istället uppfyllas av helig Ande (Ef 5:18).

Gud vill fylla oss med något annat. Med sin helige Ande. Då får vi kraft; både till att vittna och att leva ett helgat liv. Ett liv som är distanserat från den här världen som vi befinner oss i.

Avslutningsvis.

Vi befinner oss i världen. Och Gud vill att vi ska påverka vår omgivning i riktning mot Jesus. Men det sker inte genom att vi blir som vår omgivning, utan istället att vi blir som Jesus.

För det är Jesus som har vunnit segern över synden och över döden. Det är enbart i hans namn som det finns kraft att bli renad och räddad.

Jesus kommer!

Appell av Tore Björklund

Det känns nästan överkligt att covid-19 på några veckor fick mig och hela världens människors trygga tillvaro att fullständig rasa ihop och bli en mardröm. Själv rycktes jag med i detta och kände att det var ett skarpt läge, men samtidigt vet jag att det finns bara en väg som håller, och det är Jesu väg.

Det som sker nu är ett tecken på att Jesu ankomst är nära. Jesus säger i Lukasevangeliet 21:25-28: "Och på jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets och vågornas dån, då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen; ty himmelens makter skola bäva. Och då skall man få se Människosonen komma i en sky, med stor makt och härlighet. Men när detta begynner ske, då mån I resa eder upp och upplyfta edra huvuden, ty då nalkas eder förlossning."

I hela Lukasevangeliet 21 talar Jesus om vad som blir tecknen på tidens slut och Hans återkomst. Bibeln är full av profetiska uttalanden om den sista tiden. Uppenbarelsboken 6 talar om fyra hästar, och om sju sigill som ska brytas, och det känns som att detta håller på att ske just nu, mitt framför våra ögon. Det står där om krig, pest, hungersnöd och ekonomisk kollaps, som slutar i en mänsklig hopplöshet, men mitt uppe i detta skall Jesus komma och hämta sin brud, alla de som har en levande tro på Honom. Detta fick man som barn på 70-talet höra predikas

från talarstolarna i kyrkorna, men också hemma där mina föräldrar levde i detta: "om Herren dröjer och vi får leva." Man träffades av budskapet att snart kommer Jesus, men aldrig har det varit så verkligt som just nu.

Jesus talar också i Matteusevangeliet 24 om vad som ska vara tecken på hans ankomst och tidens slut. Läs gärna hela kapitlet så förstår du att vi befinner oss verkligen i tidens slutskede. Vi får göra precis som Noa gjorde på sin tid; stå upp och ropa ut frälsningens budskap. Kanske finns det ännu en liten tid till uppvaknande och omvändelse.

Jesus kan komma precis när som helst.

Vad ska vi göra? Jo, vaken alltjämt och bedjen, säger Jesus. Han vill leda och hjälpa oss i denna svåra tid. Vi är hans folk och sändebud som ännu en liten tid får ropa ut frälsningens budskap till våra medmänniskor.

När man idag ser ut över kristenheten och lyssnar in budskapet så talas det knappt om omvändelse eller synd, inte heller om att det kostar allt att följa Jesus. Det talas heller inte så mycket om att Jesus ska komma igen. Tidigare kunde man höra predikningar i många församlingar och kyrkor om himmel och helvete, om hur viktigt det är att ta emot Jesus och följa honom på den smala vägen. Likaså predikades budskapet om tidens tecken, som visar på att Jesus snart ska komma tillbaka. Man sa att han skulle komma som en tjuv om natten, att en

skulle tas med och en skulle lämnas kvar.

Det talades också om Uppenbarelsboken, om det penninglösa samhället och om en världshärskare som skulle förvilla jordens inbyggare, och med detta falska lärare och präster som skulle vilseleda många utvalda. Det handlade om krig, naturkatastrofer, svält, pest och en ekonomisk krasch och i dessa händelser skulle människor önska sig döden men inte finna den.

Mitt unga barnahjärta greps av detta budskap, och som 13-åring överlämnade jag mitt liv till Jesus. Jag förstod att han var mitt och alla människors enda hopp, och att världen ej var mitt rätta hem. Jag väntade något annat; det himmelska, och att Jesus snart skulle komma tillbaka och hämta mig. Men aldrig har det känts så nära till hans ankomst som nu.

Jesus vill ge oss den kraft vi behöver och han vill fylla alla behov:

Och anden och bruden säga: "Kom." Och den som hör det, han säge "Kom." Och den som törstar, han komme, ja den som vill, han tage livets vatten för intet (Upp 22:17).

Låt oss leva nära Jesus i bönen och i Ordet och låta Honom leda oss varje dag, tills han kommer.

Han som betygar detta säger: "Ja, jag kommer snart." Amen. Kom Herre Jesus! (Upp 22:20)

Varför daglig gemenskap?

Det finns många *ut* och *in* i bibeln, exempelvis "Gån *in* genom den trånga porten. Ty vid och bred är den väg som leder till fördärvet" (Matt. 7:13), "gå *ut* till honom utanför lägret" (Hebr 13:13), som pekar på och klargör valmöjligheter i livet.

Jesus säger vid ett tillfälle till folket om Johannes:

Varför var det ni gick ut i öknen?

- Var det för att se en människa klädd i fina kläder? De som bära fina kläder, dem finner ni ju i konungapalatsen (Matt 11:7, 8).

För mig är det en annan fråga som kom till mig: **Varför gick vi in, flyttade tillsammans?**

Var det för att vi tänkte att det skulle ge oss en bra ekonomi? Var det för att vi inte hade någonsans att bo?

Var det för att vi tyckte att det var så fina och förträffliga människor som det skulle passa oss att umgås med?

Nej, vi fick höra ett budskap från Guds eget Ord:

Alla de som trodde höllo sig tillsammans och hade allting gemensamt - och ständigt var dag, voro de endråkligt tillsammans i helgedomen; och hemma i husen bröto de bröd och åto med fröjd och i hjärtats enfald, och lovade Gud (Apg. 2:44, 46).

Det var en kallelse från Gud som vi fick.

Vi valde inte våra syskon själva, det var Gud som förde oss samman. Vi fylldes av en entusiasm att kunna arbeta och bo tillsammans. Att kunna evangelisera och vinna människor för Jesus.

Människor kom till tro och frälsning och det är mer än en som idag kan intyga att de hade inte

Text: Anita Eriksen

kommit på fötter i tillvaron, kanske inte ens överlevt om det inte hade funnits en öppen dörr, en öppen famn, och en bedjande skara att dela sitt liv med.

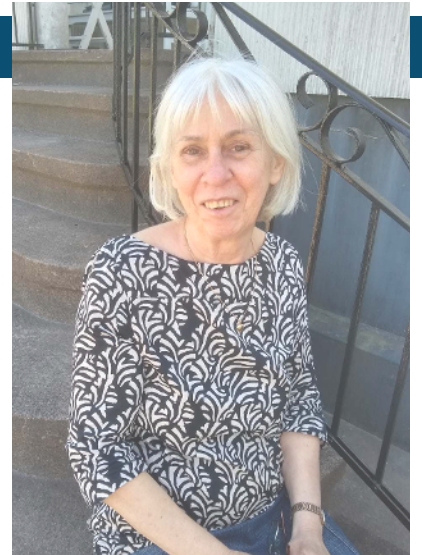
För mig och flera är det fortfarande en nödvändighet att få dela livet

med syskon som har samma inriktning och mål med sitt liv. Att få leva för Jesus. Att uppmuntra varandra på vägen. Om någon blir efter på vägen, om någon haltar och behöver stöd så ska det finnas ett hem.

Och än idag måste vår ambition och önskan vara att vinna människor för Jesus och att då också kunna ta hand om, i samhällets ögon utslagna människor, som tagit emot Jesus och börjat ett nytt liv och behöver stöd och undervisning i det nya livet.

Vårt mål är att så många som möjligt skall räddas för evigheten. Nyfödda barn behöver omsorg och vägen kan ibland vara lång innan de har växt upp och står på egna ben.

Så därför; öppna ditt hjärta, öppna gemenskapen, öppna församlingen för den som behöver stöd och undervisning i det nya livet med Jesus!

Radio Maranata producerar via nätet, här med länkar från Örebro (Runepär Lind) och Dal, Norge (Paulus Eliasson). Bilden visar fr. v. Hans Lindelöw, Stig-Erik Vestman och Zebastian Vidén.

Örebro 95,3 MHz och Stockholm 88 MHz sänder varje dag kl 8, måndagar och onsdagar kl 18.

Göteborg 94,9 MHz: tisd kl 21 och lörd kl 15.

Maranata

Om någon inte älskar Herren ska han vara under förbannelse. Marana tha! (1 Kor 16:22)

Text: Zebastian Vidén

Vad hände med Maranata?

Maranatarörelsen har blivit decimerad. Det är väl ett inte helt felaktigt sätt att beskriva läget? Den en gång så talrika rörelsen. Hur många är vi idag?

Vi som tidigare bodde i Stockholm är nu utspridda i mindre grupper, både i Stockholm, i Långshyttan, i Gullspång och på Åland. Sedan finns det ytterligare ett antal syskon runt om i landet på olika platser. Vi är inte många.

Men vad är Maranata?

En gång bildades *Maranataförsamlingen*. Är den Maranata? Under en period av svensk väckelsehistoria fanns det många olika maranataförsamlingar, maranatagrupper och liknande. Var det *de* som var Maranata?

Maranata är inget du kan ansluta dig till genom att skriva under ett kontrakt. Inte heller genom att betala in en medlemsavgift. Inte ens genom att ge tione till en viss församling eller kyrka. Maranata är ingen klubb där man kan vara med om man vill, för att sedan lämna om man känner för det.

De olika maranataförsamlingarna och grupperna har helt visst haft, och har fortfarande sin speciella betydelse. Men Maranatabudskapet kan aldrig begränsas till, eller inrymmas i en mänsklig organisation eller förening.

Jag har sett många människor komma och gå. Människor har under perioder av livet kommit till Maranataförsamlingen. En del stannade, andra lämnade. Var det detta som avgjorde om de var Maranatasjälar? Nej, tack och lov.

Maranata har aldrig varit, och kan aldrig bli en partietikett eller ett samfund.

Det handlar istället om att proklamera ett rike som inte har någon plats i den här världen.

Det handlar heller inte om att samlas kring en alternativ livsstil. Nej, det handlar om något mycket större. Vi får lämna allt gammalt bakom och istället få del i honom som *är* Livet. Detta kommer förvisso att resultera i att våra liv får helt andra prioriteringar.

Maranata handlar heller inte om att vi ska samla massorna för att bli starka. Det handlar istället om att samlas runt honom som är den Starke; han som gick korsets väg.

Maranata är en bekännelse som handlar om att älska Herren, hans rike och hans tillkommelse över allt annat.

Skäms aldrig för att bekänna och proklamera Maranata. Människor har genom åren haft skilda erfarenheter av Maranatarörelsen och Maranataförsamlingen i Sverige, bra och dåliga, men låt aldrig dessa erfarenheter bli orsak eller hinder för att stå upp och frimodigt bekänna *Maranata - Du vår Herre kom!*

Sverige behöver Maranata idag mer än någonsin tidigare. Sverige behöver kristna som älskar Jesus, som proklamerar hans rike och att hans tillkommelse är mycket nära.

Låt Maranata bli en eldskrift över ditt liv. Jesus kommer snart!

Stäm så in i de här versarna som har varit ett signum för Maranatafolk i alla tider:

Låt oss därför gå ut till honom utanför lägret och bära hans vanära. Här har vi ingen stad som består, men vi söker den stad som ska komma (Hebr 13:13-14).

Vem är redo när

Kan man veta om man är redo när Jesus kommer? Bibelordet ger oss svar på denna viktiga fråga. För övrigt har Guds ord svar att ge på alla människans frågeställningar och problem. Bibeln kan ge upplysning och vägledning för alla som söker svar.

Bibelstudium av Tage Johansson

Sanningen finner vi där om att Jesus ska komma tillbaka från himmelen för att uppväcka alla Guds barn, från den förste ur människans historia, fram till vår tid. De som har haft en levande tro men som dött ska tillsammans med dem som är i livet förvandlas och ryckas upp till mötet i lufthimlen och eskorteras av Jesus och änglarna till bröllopssalen. Det blir bröllopsfest i himmelen medan vreden går över denna arma jord. Detta handlar om en av bibelns viktigaste händelser. Jesu tillkommelse behandlas inte mindre än trehundra nitton gånger i Nya testamentet. Det vill säga att i medeltal blir det var tjugofemte vers.

Då vi nu ska söka svar i Ordet om vem som är redo när Jesus kommer, ställs vi inför en avgörande och viktig sanning om vår pånyttfödelse. Har den lett fram till att Jesus äger vårt hjärta odelat? Kan vi säga som bruden i Höga Visan: "Min vän är min och jag är hans" (2:16). En sann brud har det förhållandet till sin brudgum att han

äger hennes hjärta och därmed också kroppen, tiden och ägodelarna. Tänk vad stort det är när vi har gjort den erfarenheten som sångaren uttrycker i kören: "Herre mig själv jag dig giver ..." Och i vers tre: "Jesus vad skall jag dig giva? Evigt jag tjäna dig vill. Hjärtats odelade kärlek, allt skall nu höra dig till."

Den stora frågan är om äganderätten har blivit överlämnad åt Honom. När denna viljeakt har skett är vi hans till både ande, själ och kropp. Det handlar om en relation mellan en brud och en brudgum. Jesus undervisar i Matteus 25 där budskapet lyder till de oförståndiga jungfrurna: "Jag känner eder icke", eller som det står i en annan översättning "Jag vet inte vilka ni är". Vår relation till Jesus innebär antingen välsignelse eller förbannelse. Det var vad Paulus skrev till korintierna i 1 Korintierbrevet 16:22: "Om någon inte har Herren kär, så vare han förbannad. Maranata." Om vi

älskar Jesus så visar det sig i våra handlingar.

Det handlar framför allt om vårt personliga böneumgänge. Har vi tid för Honom, att umgås och verkligen lära känna Honom. Vidare betyder det oerhört mycket hur vår relation till Ordet är. Jesus säger själv i Johannes 14:23: "Om någon älskar mig så håller han mitt Ord." Dessutom handlar det om vårt förvalterskap, hur vi står i vårt förhållande till vården av Hans lamm och får. Jesus sa ju till Petrus: Om du älskar mig så ta hand om det som är min hjärteangelägenhet, mina får och lamm." För att göra det kortfattat så handlar det om vårt förhållningssätt i vår förvaltning. Hur vi umgås med våra medtjänare (Matt 24:44-51), hur vi vårdar förhållandet till vår brudgum (Matt 25:1-13) och om vi är en trogen förvaltare av Hans ägodelar (Matt 25:14-30).

Då det gäller en så stor och viktig händelse som Jesu tillkommelse väcks frågan: Vem är redo när Han kommer? Det står

Jesus kommer?

i Matteus 25:10, att de som var redo gick in med Honom till bröllopet. Det står också i Uppenbarelseboken 19:7, att när tiden är inne för Lammets bröllop, då har dess brud gjort sig redo. Det finns tydliga tecken på den skara som är redo att möta sin brudgum. Man sa förr bland väckelsens folk att man kunde höra det på sången och det syntes på gången. Det är den första kärleken som är hemligheten till att vi lever i ett rätt förhållande till Jesus. Då är vi angelägna att bevara vår klädnad vit och ren.

Efesierförsamlingen som hade förlorat den första kärleken uppmanades att resa sig från sitt fall så att de åter kunde göra de gärningar som de gjorde under den första tiden. Att leva och förnyas i pingsterfarenheten gör att vi är redo för uppräckelsen. Allan Törnbergs sång "Är det pingst i ditt hjärta idag", kommer så levande till mig när jag skriver dessa rader. Den

stora och allvarliga frågan är om det är pingst i ditt hjärta idag. Lever vi i den erfarenhet som det står i vers fyra i denna sång: "Du minns hur hjärtat ..."?

Det finns också en erfarenhet, en signal, som indikerar om vi är redo. Om vi lever i ett ostört

förhållande till Jesus, så älskar vi hans tillkommelse. Vi fröjdar oss över Honom med utesäglig och härlig glädje. Det motsatta förhållandet är när talet om hans tillkommelse skapar osäkerhet, fruktan och bavan. Detta på grund av att kärlekens låga har tynat av. Det är som en känd förkunnare har sagt: "Det kommer inga tynande veckor in i himmelen." Den som är en tynande vecka blåser Han inte ut. Det har Han lovat. Men det gäller att ha oljeförrådet påfyllt innan Han kommer. Det är en katastrof att slå sig till ro och vara förnöjd och sova vidare. Den som sover vet inte om att han inte är redo. De

oförståndiga vaknade upp, men vaknade för sent för att vara redo. Omsider kom de, men då var dörren till bröllopet stängd. Vaka och bed ty vi veta icke tiden eller stunden. Men ett står helt klart: Jesus kommer mycket snart.

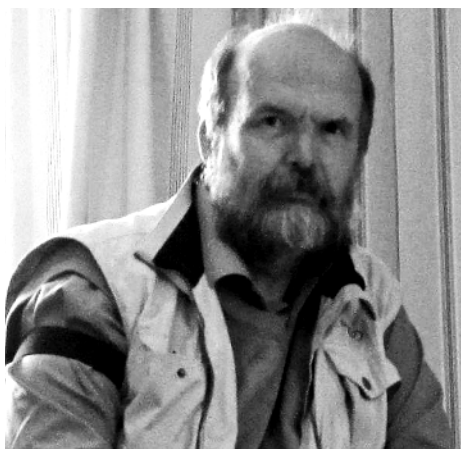
Maranata – du vår Herre kom!

***Vid midnatt hördes ett rop:
Brudgummen är här! Gå ut och möt honom!***

KRISTUS

VÅR BERÖMMELSE

Romarbrevet innehåller en undervisning om tro som leder fram till rättfärdighet, en tro som innebär frälsning.

Hans Lindelöw undervisar ur Romarbrevet

Del 1 ur en bibelstudieserie i Långshyttan våren 2020

Det handlar om en beskrivning av tillståndet i världen och avfallet från Gud. Världen är inte på något vis irreligiös, den representerar en väldig massa religion och en väldig massa gudar. Det omfattar också vansinnigheter som hör tillsammans med ett avguderi.

När Paulus beskriver det här tillståndet så är det särskilt en mening som jag fastnat för och funderar över: "När de berömde sig av att vara visa blev de dårar" (Rom 1:22).

Från vers 18 står det så här: "Ty Guds vrede blev uppenbarad från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor som i orättfärdighet undertrycka sanningen. Vad man kan känna om Gud är nämligen uppenbart ibland dem. Gud har ju uppenbarat det för dem. Ty hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk. Så äro de då utan ursäkt. Ty fastän de hade lärt känna Gud, prisade och

tackade dock honom icke såsom Gud utan förföllo till fåfängliga tankar; och så blev deras oförståndiga hjärtan för-mörkade. När de berömde sig av att vara visa blev de dårar" (Rom 1:18-22).

Det här om att berömma sig kommer att vara en huvudlinje genom brevet.

Att berömma sig på ett sådant sätt att man blir en dåre är olyckligt. När man berömmar sig av att vara vis blir man en dåre i den värld aposteln här vänder sig till och beskriver, och appellerar till. Det återkommer även i andra kapitlet.

I vers 29 står det:

"De har blivit uppfyllda av allt slags orättfärdighet, ondska, girighet, elakhet; de äro fulla av avund, mordlust, trätlystnad, svek, vrängsinthet ..."

Det är ingen ände på eländet här. Det finns en uppräkningslista, men när han har på detta vis klandrat människor så kommer det andra kapitlet att vända på hela per-

Första kapitlet är som en portal. Aposteln undervisar om tron, om frälsningen, om Herren Jesus Kristus och då finns det något som är ofrånkomligt. Det går inte att komma förbi det judiska folket. Det är ju detta som blir en väldig spänning och en motsägelse, ja, en gåta i allt som har med evangelium att göra. Jesus själv säger att frälsningen kommer från judarna. Men i det första skeendet då evangelium predikades i världen så kom ju judarna att vara det stora motståndsbloket. Det som kommer från judarna med en verklig välsignelse för världen möter i detta folk det största motståndet.

I det första kapitlet undervisar aposteln om Guds vrede. Han ägnar rätt mycket utrymme åt det.

Undervisning ur Romarbrevet - del 1

spektivet. Då står det så här:

”Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som dömer. Ty därmed att du dömer en annan så fördömer du dig själv” (Rom 2:1).

Här ser vi direkt hur Bergspredikans Kristus hörs i aposteln undervisning. Det var ju Jesus själv som sa: ”Döm inte på det att ni inte må bli fördömda.”

En verklig problematik är att när man borde skämmas så berömmar man sig och skryter och skrävlar.

Det här eländet blir extra komplicerat eftersom det som människor berömmar sig av inte sällan är av de gåvor som Gud har givit. Det talas här om naturen, om skapelseverket, men hela förhållandet till Guds skapelse har blivit förvänt. Det blir inte bättre när vi läser om hur Gud ger sin lag till Israel. Det står i Romarbrevet 2:17:

”Du kallar dig jude och förlitar dig på lagen och berömmar dig av Gud.”

Det borde inte vara så avlägset att göra det. När vi läser i 5 Mosebok om denna lag ser vi hur den borde vara en väldig orsak till berömmelse. Gud har gett sin rättfärdiga lag så att människor verkligen ska tänka gott om Gud. Paulus vänder sig i Romarbrevet till dem som kom att utgöra utgångspunkten för evangeliets predikan även utanför Israels gränser. De kom ju till synagogorna där de började att predika och det blev inte sällan konflikt.

Vi läser i kapitel 2:17- 22: ”Du kallar dig jude och förlitar dig på lagen och berömmar dig av Gud. Du känner ock hans vilja och eftersom du har fått din undervisning ur lagen kan du döma om vad rättast är: och du tilltror dig att vara en ledare för blinda, ett ljus för människor som vandrar i mörker, en uppfostrare för

oförståndiga, en lärare för enfaldiga eftersom du i lagen har uttrycket för kunskapen och sanningen. Du som vill lära andra, du lär icke dig själv! Du som predikar att man icke skall stjäla, du begår själv stöld! Du som säger att man icke skall begå äktenskapsbrott, du begår själv sådant brott! Du som håller avgudarna för styggelser, du gör dig själv skyldig till tempelrån!”

Sedan kommer det igen: ”Du som *berömmar dig* av lagen, du vanäras Gud genom att överträda lagen (v 23). Det blev ingenting av den berömmelsen heller.

I första kapitlet läser vi om dem som berömmar sig av att vara visa och därigenom blir de dårar. Det här gällde alla människor. Men här läser vi om judarna som berömmar sig av lagen, eller av Gud. Men det innebär ingen berömmelse för Gud ty de vanäras Gud genom att överträda lagen.

**Vi berömma oss
i hoppet om
Guds härlighet.**

I det tredje kapitlet lyfter Paulus fram judarnas särställning, både ljusa och mörka sidor.

I det fjärde kapitlet så handlar det om Abraham och i det femte kapitlet om Kristus. Det verkar som att genom det här sättet att lägga upp sin undervisning, så vill han föra människor från en felaktig berömmelse till en rätt berömmelse. Eller det slag av pris eller erkännande eller beröm som man med rätta kan erfara. Det har med evangelium att göra. Det har med frälsningen att göra.

När det här angreppet har gjorts så inleds det tredje kapitlet med

frågan: ”Vilket företräde har då judarna?” I det andra kapitlet fick vi klart för oss att det inte finns någon berömmelse.

Paulus var själv jude, av Benjamins stam. Det finns ingen berömmelse av lagen. Man berömmar sig eller skryter, men utan anledning för lagen dementierar att det skulle finnas någon anledning. Men här ställer han inte frågan om berömmelse utan om företräde. Det finns ingen berömmelse men däremot ett företräde.

”Vilket företräde har då judarna eller vad gagn har de av omskärelsen? Jo, ett stort företräde på allt sätt. Först och främst att de har blivit betrodda med Guds ord” (Rom 3:1, 2).

Paulus ägnar det här kapitlet åt det judiska folket och åt att reda ut förhållandet mellan judar och hedningar och hur Kristus och evangelium kommer in här.

Vi går till det fjärde kapitlet. Då ställs frågan om Abraham: ”Vad ska vi då säga om Abraham, vår stamfader efter köttet? Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, så har han ju något att berömma sig av. Dock icke inför Gud” (Rom 4:1, 2).

Också när det gäller Abraham så ligger Paulus kvar på frågan om berömmelse.

Det fanns ingen anledning att berömma sig. De som berömde sig av att vara visa blev dårar. De judar som berömde sig av lagen, hela deras berömmelse blev ointetgjord genom lagen. Och så kommer han in på Abraham och fortfarande ligger det här kvar om berömmelse: ”Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, så har han ju något att berömma sig av. Dock icke inför Gud. Ty vad säger skriften? 'Abraham trodde Gud, och det räknades honom till rättfärdighet'” (v 2, 3).

Skriften säger att Abraham var den förste som lät omskära sig med hela sitt husfolk, för att Gud sa att han skulle göra det. När Abraham hade fått beskedet står det i 1 Mosebok 17:23- 27: "Och Abraham tog sin son Ismael och alla sina tjänare, de hemfödda och de som voro köpta för penningar, allt mankön bland Abrahams husfolk, och omskar på denna samma dag deras förhud, såsom Gud hade tillsagt honom. Och Abraham var nittio år gammal, när hans förhud blev omskuren. Och hans son Ismael var tretton år gammal, när hans förhud blev omskuren. På denna samma dag omskuros Abraham och hans son Ismael; och alla män i hans hus, de hemfödda tjänarna och de som voro köpta för penningar ifrån främmande folk, blevo omskurna tillika med honom."

Med tanke på Paulus undervisning så är det något jag lägger märke till här. Det står inte att han fick någon berömmelse av det här. Det står inte ens som det brukar stå lite så där berömmande, att "han gjorde i alla stycken vad Herren hade sagt". På sätt och vis så gjorde han det, men det står inte här efter att han hade omskurit sig, att det räknades honom till rättfärdighet. Det står däremot två kapitel tidigare, i det femtonde kapitlet, att något räknades honom till rättfärdighet. Vad? Gud gav sina löften. "Och han förde honom ut och sade: 'Skåda upp till himmelen, och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem.' Och han sade till honom: 'Så skall din säd bliva'" (1 Mos 15:5).

Gud sa inte till honom: Åk upp till stjärnorna och kartlägg dem.

Eller far till månen eller far kring planeten. Nej. Han sa: Se upp till himmelen, och räkna stjärnorna om du kan. *Abraham trodde Herren*, och han räknade honom det till rättfärdighet.

"Vad skola vi då säga om Abraham, vår stamfader efter köttet?" Paulus skriver till romarna men Abraham var inte deras stamfader. Det här brevet läses av folk från alla världens hörn som verkligen inte har Abraham till stamfader. Paulus ligger dock kvar på det här motivet, med den här inramningen, det ofrånkomliga, om vår stamfader. Ja, han är själv jude och han vänder sig mycket till just judar, åberopar och refererar till judar. Vår stamfader efter köttet kan Paulus säga. När han inleder det fjärde kapitlet så är Abraham judarnas stamfader efter köttet, men eftersom han inte fick något beröm av sina gärningar, utan blev *rättfärdig av tro*; så presenteras Abraham i slutet som allas

**Vi till och med
berömma oss av
våra lidanden.**

vår far, alla som tror på Gud, vilken har sänt Jesus Kristus.

Men att det så tillräknades honom, det är skrivet icke såsom gällde det allenast honom, utan det skulle gälla också oss; ty det skall tillräknas jämväl oss, oss som tro på honom som från de döda uppväckte Jesus, vår Herre, vilken utgavs för våra synders skull och uppväcktes för vår rättfärdiggörelses skull (Rom 4:23-25).

Paulus lyfter fram löftena, inte lagen.

Har Abraham något att berömma sig av? Om Abraham blev rättfärdig av gärningar, blev han det för att han lät omskära sig? Han skulle kunna berömma sig, men inte inför Gud. Gud hade mycket vidare tankar. Gud menade att

löftena som han gav innan han uppmanade Abraham att låta omskära sig, måste framför allt lyftas fram. Löftena som gick i fullbordan, när Jesus Kristus kom till världen.

Det här är en intressant formulering. Vem har något att berömma sig av? Hedningarna; alla folk som lever i alla slags synder och galenskaper, avgudadyrkan och villfarelser? Nej. När man berömmar sig av att vara vis så blir man en dåre. Judarna, som har fått lagen från Gud som bestämt säger vilka gärningar som de ska göra? De berömmar sig av den men själva lagen gör all berömmelse om intet eftersom de inte uppfyller lagen. Och Abraham skulle kunna berömma sig av gärningar men inte inför Gud.

I slutet av det tredje kapitlet skriver Paulus:

"Hur blir det då med vår berömmelse?"

Vi vill så gärna ha berömmelse. Vi vill så gärna prisas. "Den är utestängd." Ty den undervisning om tron och om frälsningen i Kristus Jesus som han låter oss ta del av här, handlar inte om vår berömmelse, utan om Guds berömmelse, om Guds lov och pris. Det är det han siktar på. Aposteln undervisar om tron:

"Huru blir det då med vår berömmelse? Den är utestängd. Genom vilken lag? Måne genom en gärningarnas lag? Nej, genom en trons lag."

När jag läser det här så förstår jag att det är något med tron som han undervisar om som vi kanske inte har fått tag på. Något som kanske de flesta som kallar sig troende inte får tag på. Det som står här har en genklang hos Jesus själv, då han står mitt i en häftig konflikt med sina motståndare. Aposteln skriver om hur vår berömmelse blir utestängd genom en trons lag. Jesus sa så här i Johannes evangelium:

Undervisning ur Romarbrevet - del 1

”I rannsaken skrifterna, därför att I menen eder i dem hava evigt liv; och det är dessa som vittna om mig. Men I viljen icke komma till mig för att få liv. Jag tager icke emot pris av människor; men jag känner eder och vet att I icke haven Guds kärlek i eder. Jag har kommit i min Faders namn, och I tagen icke emot mig; kommer en annan i sitt eget namn, honom skolen I nog mottaga. Huru skulle I kunna tro, I som tagen emot pris (eller beröm) av varandra och icke söken det pris som kommer från honom som allena är Gud?” (Joh 5:39-44)

Här säger Jesus något om tron och gör klart för oss att här är vår berömmelse utestängd.

Här handlar det inte om vår berömmelse eller om vårt pris utan om Guds lov och pris. Det är vad tro handlar om. ”Ni som tar emot pris av varandra och icke söker det pris som kommer från honom som allena är Gud.” Huru skulle ni kunna tro?

Helt i linje med det är också Romarbrevets undervisning uppbyggd. Huru blir det då med vår berömmelse? Den är utestängd. Genom vilken lag? Genom en trons lag. Tron på Gud ger inte oss ära. Romarbrevets undervisning om tron på Gud riktar på Guds ära. Det är just vad femte kapitlet kommer att i början handla om; Jesus Kristus själv.

Här kommer aposteln in på att berömma sig med en rätt berömmelse:

”Icke det allenast, vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus genom vilken vi hava undfått försoning” (Rom 5:11).

Det ska inte gå att berömma sig. Huru då? Vi ska läsa sammanhanget.

”Då vi nu hava blivit rättfärdiggjorda av tro, hava vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus, - genom vilken vi ock hava

fått tillträde till den nåd vari vi nu stå - och vi berömma oss i hoppet om Guds härlighet. Och icke det allenast, vi till och med berömma oss av våra lidanden, eftersom vi veta att lidandet verkar ståndaktighet, och ståndaktigheten beprövad fasthet, och fastheten hopp, och hoppet låter oss icke komma på skam; ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, vilken har blivit oss given. Ty medan vi ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden för oss ogudaktiga. Näppeligen vill ju eljest någon dö ens för en rättfärdig man - om nu ock till äventyrs någon kan hava mod att dö för den som har gjort honom gott - men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. Och icke det

**Vi berömma oss
ock av Gud
genom vår Herre
Jesus Kristus.**

allenast; vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom vilken vi nu hava undfått försoningen” (Rom 5:1-11).

När saker och ting har ställts till rätta på det här sättet är det på sin plats att berömma sig.

Men jag måste faktiskt även belysa det här utifrån det att

man inte ska kunna berömma sig som jude för att Gud har givit dem lagen: ”Du som berömmar dig av lagen, du vanäroar Gud genom att överträda lagen, ty såsom det är skrivet, ’för er skull varder Guds namn smädat bland hedningarna’” (Rom 2:23).

Vad eländigt att bli orsak till att Guds namn blir smädat. Det borde alltså aldrig kunna ske i den kristna församlingen, att den blir orsak till smädelse, eftersom vår berömmelse är utestängd. Men även den kristna församlingen kan fara vilse. Även den kristna församlingen kan börja berömma sig på ett sätt som blir helt vansinnigt, om saker och ting som inte alls är meningen att vi ska berömma oss av.

Eller vem har inte bevittnat då man går in någon gång i en kristen kyrka eller katedral och bedåras av arkitekturen, konsten. Eller om man läser böcker och höjer teologin till skyarna. Vilka formuleringar. Sådana saker kan gå rätt långt och det är faktiskt på det sättet att aposteln Petrus varnar nästan med samma ord för falska profeter, då han i sitt andra brev skriver till de kristna:

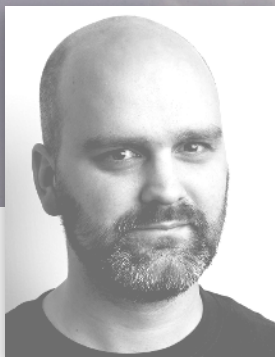
”De ska få många efterföljare i sin lösaktighet, och för deras skull skall sanningens väg bliva smädat” (2 Petr 2:2).

Det kan alltså urarta och spåra ur och man kan på ett felaktigt sätt berömma sig av Kristi namn. Det finns en felaktig berömmelse som Jesus själv varnar för då han talar profetiskt: ”Många ska komma i mitt namn.”

Romarbrevets undervisning är definitivt ägnad åt att vi ska hålla kursen och jag tror att det finns anledning att ta vara på den här infallsvinkeln jag fick då jag förberedde studiet. Vi ska gå vidare och se motiv och sammantaget se en rätt undervisning om Herren Jesus Kristus och hans gärning, till Guds ära.

Medan vi väntar ...

Vi kan inte spekulera i när Jesus kommer – men bibeln visar oss att vi alltid är kallade att leva med Jesu tillkommelse för våra ögon.

Text: Paulus Eliasson

Som kristna är en del av vår tro, förkunnelsen om att Jesus ska komma tillbaka. Aposteln Petrus talar i sitt första brev om "den tid som är kvar" innan Gud bryter in i historien. Han uppmanar brevetvottagare att de ... *den tid som är kvar inte längre lever efter människors begär utan efter Guds vilja* (1 Pet 4:2).

Längre fram i texten säger han:

Slutet på allting är nära
(1 Pet 4:7).

Det sista påståendet låter som en kliché på en galen man som springer runt på torget med ett plakat: "Slutet på allting är nära!" Det låter också väldigt negativt. "Nu tar det slut snart. Nu finns det ingenting kvar." Men ordet som är översatt med "slutet" i denna text heter på grekiska *télos*, och betyder också "målet". Det är alltså inte bara slutet; som om vi är på väg mot

ett stup, och snart är det fritt fall mot döden. Det handlar snarare om att saker och ting ska nå sitt mål; vi ska nå fram till det som Gud har planlagt för oss.

I en sådan situation kan man tänka sig att vi drabbas av panik och förlorar besinningen. Det finns också många kristna som har låtit tanken på Jesu snara återkomst påverka dem på ett negativt sätt. Jag har hört människor säga att Jesu tillkommelse har gjort dem oroliga; man vet inte vad som ska hända, eller är man med i skaran som ska ryckas upp. Andra grips av spekulationsiver och bygger stora och precisa teorier om Antikrist, vedermödan, plågor och basuner. Det är lätt att drivas hit eller dit, men Gud har genom sina apostlar lärt oss hur vi ska reagera på budskapet om tillkommelsen. Petrus säger så här:

Slutet på allting är nära. Var därför förståndiga och nyktra, så att ni kan be (1 Pet 4:7).

Det är detta aposteln menar är nödvändigt när man vet att slutmålet närmar sig. Förstånd, nykterhet och ett böneliv. Och så fortsätter han:

Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder. Var gästfria mot varandra utan att klaga. Tjåna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd (1 Pet 4:8-10).

Här talar han om kärlek, förlåtelse, gästfrihet (på grekiska *philoxenos*, direktöversatt "främlingskärlek"), och att tjåna varandra. Det är detta som ska vara den kristnes signum. Det ska vara kännetecknet för den som väntar att Jesus snart ska komma tillbaka.

”Framför allt skall ni älska varandra innerligt, ty kärleken överskyler många synder. Var gästfria mot varandra utan att klaga. Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd” (1 Pet 4:8-10).

Så kommer han till
konklusionen:

*... så att Gud i allt blir ärad
genom Jesus Kristus (1 Pet 4:11).*

Det är detta som är målet, att
Gud ska bli ärad i allt.

Petrus har en levande förväntan om att Jesus ska komma snart!

Men, precis som aposteln Paulus talar om i 2 Tessalonikerbrevet, så säger han: Förlora inte besinningen! Bryt inte ihop för den sakens skull. Nu är tiden för att vara nyktra och förståndiga. Nu ska vi be. Nu ska vi älska varandra och visa gästfrihet mot varandra. Och, framför allt, vi ska tjäna varandra med de gåvor som Gud har lagt ner i församlingen, så att Gud blir ärad. Det är hans tanke.

I sitt andra brev fortsätter Petrus att tala om detsamma. I det tredje kapitlet säger han att Herrens dag kommer som en tjuv –

oförväntat och plötsligt. Först säger han som i sitt första brev, att slutet är nära. Här talar han om en världsordning som går mot sin upplösning för att avlösas av något annat. Och så fortsätter han:

Då nu allt detta går mot sin upplösning, hur heligt och gudfruktigt skall ni då inte leva, medan ni väntar på Guds dag och påskyndar dess ankomst (2 Pet 3:11-12).

Här talar han om helighet, om gudsfruktan, om att vänta och att påskynda. Detta är några av de element som Gud önskar ska finnas i våra liv, medan vi väntar på hans tillkommelse.

Det är en sådan atmosfär Gud önskar skapa i gemenskapen. Kristen tro är inte handlingsförlamad, och tron på att Jesus ska komma tillbaka uppmuntrar inte till likgiltighet eller att man inte sätter pris på den tiden som vi

har här och nu. I stället manar den till större iver för det som är gott, samtidigt som den ger ro och frid inför framtiden.

Gud vill att vi i den tid som ligger framför ska förstå hur vi då ska leva. Petrus säger: I helighet och gudsfruktan. I förväntan och påskyndande av Herrens dags tillkommelse. I förstånd, i nykterhet, i bön, i tjänst för varandra. Framför allt, säger han, ska ni älska varandra.

Vi kan inte spekulera i när Jesus kommer – men bibeln visar oss att vi alltid är kallade att leva med Jesu tillkommelse för våra ögon. Det är ett perspektiv som ska driva oss att till andra människor ösa ut av det gudsliv vi har fått nedlagt i våra liv, så att också de får se det och kan få uppleva frälsningen.

Låt oss leva Gud till ära, om våra dagar blir flera eller färre.

"50 000 KRISTNA TORTERAS I NORDKOREA"

Nordkorea, klassificerat av Open Doors som världens farligaste land för kristna, placerar människor i fängelsläger när de följer Jesus. En före detta fånge berättade för tidningen *Impacto Evangelístico* om hur hon torterades när hon var inlåst i ett av dessa läger.

Fångar tvingas att arbeta under brutala och omänskliga förhållanden, med syftet att "söndersmula" dem. Den tidigare fången, som numera bor i Sydkorea, säger att svält, hårt arbete och misshandel sker dagligen.

"Alla fångarna svälter. Varje person får en handfull rutten majs och smutsigt vatten att dricka. Vi hade det som mat hela året. Inget mer. Människor tvingas arbeta hårdare än djur och människor dör av undernäring och olyckor medan de arbetar", tillade hon.

Om någon säger emot låses de in i ett litet rum där människor vare sig kan ligga eller stå upp. Hennes man dog i detta fängelseläger. "Nästan varje dag hämtade vakterna oss för att fråga ut oss. De slog oss väldigt hårt. När det inte ställdes några frågor, tvingades vi att stå på knä i våra celler, från fem på morgonen till midnatt, utan att tillåtas tala."

Enligt en rapport från Open Doors finns det för närvarande cirka 50 000 troende i nordkoreanska fångsläger. Samtidigt är det fler och fler koreaner som tar emot Jesus. Uppskattningsvis finns det runt 300 000 troende som möts i underjordiska församlingar i Nordkorea.

"Jag ber att människor ska omvända sig. Jag ber att koncentrationslägren ska elimineras, och jag ber att kristna runt om i världen fortsätter att be för oss," säger den före detta fången som för att skydda sig och sina anhöriga förblir anonym.

Om kristna upptäcks i Nordkorea så deporteras de till arbetsläger eller dödas på fläcken. Även deras anhöriga straffas på samma sätt oavsett om de är kristna eller inte. Att träffa andra kristna är i stort sett omöjligt och måste då det går ske i absolut hemlighet. Hela systemet bygger på att grannar och familjemedlemmar förväntas ange

varandra. Framför allt påverkas barnen av indoktrineringen och uppmanas att ange sina egna föräldrar om de ser något misstänkt, i tron att de gör vad som är rätt. Därför avstår många föräldrar att berätta för sina barn om sin kristna tro.

I världen finns det idag ett femtiotal länder som förföljer kristna. Av dem klassas elva som länder med extrem förföljelse. Efter Nordkorea kommer Afghanistan där kristna landsmän antingen måste fly landet eller dödas. Det hör till familjens "heder" att göra sig av med den kristne.

Övriga länder med extrem förföljelse mot kristna är Somalia, Libyen, Pakistan, Eritrea, Sudan, Jemen, Iran, Indien och Syrien. Open Doors sammanställer varje år *World Watch List*, vilket är den enda årliga undersökning av religionsfrihetens villkor bland kristna som görs.

Vår uppmaning är att allvarligt be för våra lidande syskon.

I flera av dessa länder har vi kontakt med syskon som trots hårt motstånd och förtryck brinner för att nå ut med evangelium till sina folk.

"De som sår med tårar ska skörda med jubel. Gråtande går de och bär sitt utsäde, jublande kommer de och bär sina kärvar" (Ps 126:5-6).

- Saliga är de som blir förföljda för rättfärdighetens skull, för dem tillhör himmelriket. Saliga är ni när människor hånar och förföljer er och ljuger och säger allt möjligt ont om er för min skull. Gläd er och jubla, för er lön är stor i himlen (Jesus).

Allvarstider

Text: Yngve Stenfelt

Vi lever nu i allvarstider som vi inte kunde föreställa oss i början av året. Det började på behörigt avstånd i Kina och spred sig blixtnabbt ut över hela världen och kom oss alla nära. Vad är det som händer? Det finns många aspekter på en sådan händelseutveckling. Det blottlägger oerhört tydligt människans oförmåga att klara sig utan Gud i en värld som är i upplösning snart sett på alla områden.

I Sverige har jag lagt märke till hur viftandet med regnbågsflaggan ersatts av den blågula korsmärkta flaggan på högsta nivå. Var det inte nog med de regnbågsprinciper man menar skulle omfatta alla i denna krissituation?

Låt mig framhålla, att det räcker heller inte med de blågula färgerna hur flott de än gör sig i en bakgrundsuppsättning när allvaret ska framföras. Tar man bort korset ur flaggan blir det bara trasor kvar. Värre är när man vandrar som fiende till Kristi kors. Då är kursen ställd mot fördärvet! När man söker sin ära i det som är ens skam med ett jordbundet sinne, då går det fort utför.

Bibelns begreppsvärld har ställts på huvudet under alltför lång tid. Jesaja uttrycker det:
- Ve dem som kalla det onda gott, och det goda ont, dem som göra mörker till ljus, och ljus till mörker, dem som göra surt till sött, och sött till surt!

- Ve dem som äro visa i sina egna ögon och hålla sig själva för kloka!

Detta högmod; klok i sina egna ögon, leder mot armod. En tomhet, en ödslighet, ett mörker! Och detta kan komma plötsligt! Vad ska vi då göra i detta kaos?

Abraham trädde närmare Gud och bad för Sodom.

Tidigare hade han i ett befrielseverk räddat folk och släktingar med hjälp av sina 318 hemfödda tjänare, från fienden som anföll Sodom, men nu var det tid för att bedja! Jag säger inte att vi ska låta bli det befrielseverk Gud har satt oss i, men själva tyngdpunkten måste nu vara att bedja. Vi vet att Gud tänkte på Abraham och räddade Lot.

I Kolosserbrevet möter vi kämpen Epafras. Han bad för bland annat Laodicea! Var det inte ett klen resultat? Var det inte förgäves? Nej! Jag tror att den öppna dörren, som trots allt fanns i Laodicea, för var och en, var ett resultat av detta böneliv.

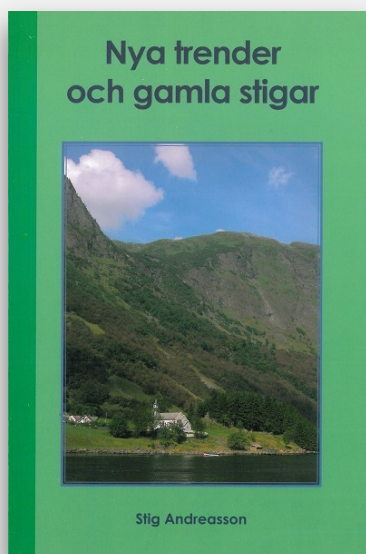
Inför dessa två troshjältar känner man sig svag och ovärdig. Men jag vet ju att Gud hör bön också från enkla människor som dig och mig. Det har förvånat mig att där man minst har anat det, har det funnits svaga redskap som sett behoven klarare än där man förväntat sig det, och bätt trons bön. Gud som inte har anseende till personen har användning för alla! Den som beder han får!

Låt oss bedja hjärteböner, trons böner för människor i nöd! Gud förväntar sig det! Han begär inte att vi ska förstå oss på coronaviruset, men förstå att han gav sitt liv för varje människa på korset. Inte bara för oss, utan för alla. Vi får känna medömkan som Jesus gjorde över folkskarorna. De som var illa medfarna och utan herde i en ödesmättad tid!

Böcker av Frankrikemissionär Stig Andreasson

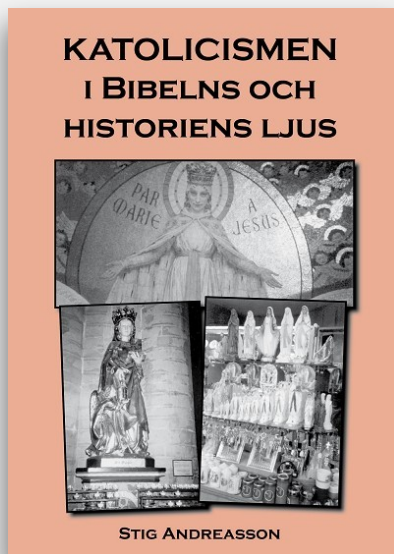
Stig Andreasson verkade under många år som Europamissionär och skrev under sin livstid ett flertal böcker i olika ämnen.

Beställ på förlagets hemsida
www.midnattsropet.se/forlaget
Tel: 070 201 60 20
Epost: forlaget@midnattsropet.se

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 122

Denna bok innehåller artiklar som ursprungligen publicerats i Midnattsropet. De spänner över ett flertal hyperaktuella ämnen och har till vissa delar blivit upphov till debatt och många olika reaktioner. Bibeltroende kristna som läst artiklarna har givit uttryck för sin glädje över att någon har tagit upp dessa moderna religiösa trender till saklig behandling och samtidigt klarat av att visa var vägen går.

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 61

Många anser idag att det inte finns några nämnvärda motsättningar mellan katolicism och evangelisk tro, att vi alla bygger på samma grund. Detta resonemang är emellertid högst missvisande.

Påvekyrkan har lagt till en rad nya dogmer, som är totalt okända i den gamla trosbekännelsen. Det är hög tid att sprida kunskap om vad den katolska kyrkan verkligen står för.

Pris: 39 kr + porto
Antal sidor: 82

De kristna kyrkorna är knappast eniga i den så kallade "dopfrågan". I en del samfund sker dopet i spädbarnsålder genom vilken den döpte blir ett Guds barn och medlem av Kristi kyrka. Andra kyrkor döper den nyfödde därför att han redan anses vara ett Guds barn. Det finns också kristna som betraktar dopet som en bekännelse. Vem har rätt?